

ГОЛЛІ БЛЕК

ЯК КОРОЛЬ
ЕЛЬФГЕЙМУ
ЗНЕНАВИДІВ
ОПОВІДКИ

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

ПОВЕРНЕННЯ ДО ПРЕКРАСНОГО
Й СТРАШНОГО СВІТУ ФЕЙРІ

Для Брайана та Дрейка, але, за великим рахунком, для Тео.

Принц Фейрі, вирощений на котячому молоці і зневаги, народжений у сім'ї з безліччю спадкоємців і з гидким пророцтвом, що навис над його головою: від народження Кардана то любили, то ненавиділи. Не дивно, що це вплинуло його характер. Ось тільки ніхто не сподівався, що він примудриться стати Верховним Королем Ельфхейма.

Дехто порівняв би його з в'язким відваром, що обпалює горло і водночас надає сил.

– Я вас благаю, – можете заперечити ви. – Це ж абсолютно невдале порівняння.

Кардан не буде проти, принаймні поки ви благаєте.

I. Король Ельфхейма вирушає до Світу Смертних

- Ти жартуєш? - обурюється він, дивлячись на хвилі, що вирують далеко внизу. - То ти звикла мандрувати? Що, якби чари закінчилися, доки Віві не було з тобою?

- Я б упала з величезної висоти, - з лякаючою незворушністю відповідає Джуд. Вираз її обличчя ніби каже: те, що здається іншим неймовірно небезпечним, для мене - лише буденність.

Кардан змушений визнати, що скакуни з хрестовника надзвичайно швидкі, і є щось захоплююче в тому, щоб пронестися небом, вхопившись за їх порослу листям гриву. Звичайно, йому теж подобається легке відчуття небезпеки, але він не насолоджується ним із таким жадібним захопленням, як деякі.

Кардан піднімає погляд на свою непередбачувану, смертну Верховну Королеву: її неслухняні каштанові локони падають їй на обличчя, а янтарні очі спалахують щоразу, коли вона дивиться на нього.

За всіма правилами та законами, вони мали залишатися вічними ворогами.

Він не може повірити своєму успіху, не може чітко простежити шлях, який привів його сюди.

- Якщо вже я погодився подорожувати так, як ти хочеш, - кричить він, намагаючись заглушити вітер, - ти повинна дати мені щось, чого я хочу. Наприклад, обіцянка, що ти не кинешся битися з

якимось невідомим чудовиськом, щоб вразити одного фейрі-самітника, який, наскільки я знаю, тобі навіть не подобається. Джуд кидає на нього цей погляд. Кардан жодного разу не удостоювався цього погляду, поки вони навчалися у палацовій школі, але, побачивши його вперше, він одразу зрозумів, що це і є її справжнє обличчя. Змовницьке. Зухвале. Сміливе.

Навіть без жодного погляду він напевно знає відповідь. Звісно, вона хоче боротися. Їй здається, що вона постійно повинна щось доводити. Начебто вона зобов'язана знову і знову обстоювати своє право носити корону.

Якось вона розповіла Кардану про те, як вони з Мадокком зішлись в поєдинку. Джуд отруїла його ще до початку бою, але отрута почала діяти не відразу. Поки Кардан пив вино і балакав із придворними в сусідньому залі, вона схрестила клинки зі своїм прийомним батьком, намагаючись виграти трохи часу.

"Я така, якою ти мене зробив", - сказала вона, поки вони билися. Кардан знав, що Мадок не єдиний, хто зробив її такою, якою вона є. Він також приклав до цього руку. Іноді він думав, як це дивно, що вона його любить. Звичайно, він був вдячний, але часом здавалося, що це просто ще одна з її безглузких, абсурдних і небезпечних витівок. Вона хоче боротися з чудовиськами і ділити ліжко з тим самим юнаком, якого ще нещодавно мріяла вбити. Легкість, безпека та простота не входили до списку її переваг.

Адже вони могли б піти їй на користь.

- Я не намагаюся вразити Браєрна, - заперечує Джуд. - Він каже, що я заборгувала йому послугу, адже він дав мені роботу, коли я була в розпачі. Гадаю, у цьому він має рацію.

- Його самовпевненість заслуговує на нагороди, - сухо зауважує Кардан. - Але не тією, що ти збираєшся йому дати.

Вона зітхає.

- Якщо серед фейрі-самітників завелось чудовисько - ми маємо з цим розібратися.

В її словах немає жодної причини для хвилювання чи страху, але він ніяк не може позбутися неприємного, тривожного відчуття.

- У нас є лицарі, які заприсяглися служити нам, - каже він. - Ти позбавляєш їх можливості досягти своєї частки слави.

Тихо пирхнувши у відповідь, Джуд відкидає за спину своє густе темне волосся і намагається засунути пасма, що вибилося під золотий вінець, щоб вони не лізли в очі.

- Ми - королеви - жадібний народ.

Кардан клянеться, що пізніше вони продовжать цю суперечку. З недавніх пір однією з його головних королівських обов'язків стали постійні спроби нагадати Джуд, що вона не зобов'язана особисто

вирішувати всі нудні проблеми та проводити всі нудні страти в Ельфхеймі. Він не заперечував проти того, щоб іноді бути присутніми на тортурах – тих, що не закінчувалися вбивством, – але її погляд на їхнє нове становище передбачав надто багато відповідальності.

- Давай зустрінемося з цим Брайєрном і вислухаємо його розповідь. Якщо ти зібралася боротися з цією тварюкою – немає сенсу йти поодинці. Ти могла б узяти з собою цілий загін лицарів або, якщо вже на те пішло, мене.

- Думаєш, ти один зможеш замінити цілий загін лицарів? – з усмішкою питає Джуд.

Кардан думає про те, що цілком на це здатний, хоча світ смертних може абсолютно непередбачено вплинути на його магію. Якось він підняв острів із морського дна. Він не знає, чи варто нагадати їй про цю подію, але йому цікаво, чи була вона вражена її здібностями.

- Думаю, я міг би перевершити їх усіх разом, якщо вибрати відповідне змагання. Наприклад, хтось більше вип'є і при цьому не захмеліє.

Видавши короткий смішок, Джуд пришпорює свого трав'янистого скакуна.

— Ми зустрінемося з Браєрном завтра на заході сонця, — каже вона з усмішкою, яка закликає його взяти участь у гонці. — А після цього вирішимо, хто стане героєм.

Кардан зовсім недавно перестав відігравати роль лиходія, і він знову замислюється над тим, який звивистий шлях, що складається з несподіваних рішень, привів його до того моменту, де вони з Джуд мчать по небу, обговорюючи, як вирішити проблему, а не створити її.

II. Принц Ельфхейма – грубіян

Протягом своїх перших дев'яти років, коли мати не хотіла його присутності у спільних покоях, принц Кардан частенько спав у стогу сіна на стайні. У стозі було тепло, і юний принц міг уявити собі, що це просто гра в хованки і що хтось шукає його, але ніяк не може знайти, бо він вибрав таке затишне місце.

Якось уночі він лежав там, загорнувшись у зношений плащ, і слухав пирхання скакунів фейрі, оленів та лосів, і навіть квакання величезних їздових жаб. Раптом із загону вийшла жінка-троль.

- Принц, - сказала вона. Її шкіра відливала блакитно-сірим, нагадуючи річкове каміння, а на її підборідді темніла бородавка, з якої росли три золоті волоски. - Ти - молодший з порід Елдреда, чи не так?

Кардан моргнув, задерши голову вгору.

- Забирайся, - сказав він таким гордовитим тоном, на який тільки був здатний.

Це змусило її розсміятися.

- Я могла б надіти сідло на твою худу спину і покататися садом, щоб навчити тебе хорошим манерам.

Він був обурений.

- Ти не мусиш так зі мною розмовляти! Мій батько – Верховний Король.

- Тоді біжи і нажалуйся йому. - Троліха підняла брову, торкнулася довгих золотистих волосків на своєму підборідді і накрутила їх на палець. - Що, не побіжиш?

Кардан нічого не відповів. Він притулився до сіна щокою і відчув, як солома дряпає шкіру. Його хвіст неспокійно смикався. Він знав, що Верховний король не має до нього справи. Можливо, його брати і сестри могли б заступитися за нього, якби хтось із них опинився неподалік і вважав цю ситуацію досить цікавою, але він не міг знати напевно.

Його мати відважила б тролісі важку ляпас і наказала забиратися геть. Але його матері не було поблизу, а грубити тролю став би лише останній дурень. То справді був сильний, запальний і майже невразливий народ. Сонячне світло перетворювало їх на камінь, але тільки до приходу темряви.

Троліха гнівно тицьнула в нього пальцем.

- Я - Аслог із Заходу. Я поставила на коліна гігантську Гіруд, перехитрила відьму Туманного Лісу і провела сім років у служінні у королеви Глитени. Сім довгих років я крутила жорна її млина і сіяла пшеницю, яка була така гарна і чиста, що мій хліб славився на весь Ельфхейм. Після закінчення служби мені було обіцяно титул та землі. Але в останню ніч королева обманом змусила мене відпустити жорна, і наш договір був розірваний. Я прийшла сюди, шукаючи справедливості. Я стояла перед Елдредом як грішник, що кається, і просила про допомогу. Але твій батько одвернувся від мене, принце. Знаєш чому? Тому що він не бажає втручатися у справи Нижніх Дворів. Але скажи мені, дитино, навіщо потрібний король, який не хоче ні в що втручатися?

Кардана не цікавила політика, але він був добре знайомий з батьківською байдужістю.

- Якщо ти думаєш, що я можу тобі допомогти, то дуже помиляєшся. Я йому теж не подобаюсь.

Троліха - Аслог із Заходу, мабуть, - кинула на нього сердитий погляд.

- Я розповім тобі історію, - нарешті сказала вона. - А потім спитаю тебе, яку мораль ти з неї виніс.

- Ще одну? Ця історія теж про королеву Глітен?

- Притримай свою дотепність доти, доки не вислухаєш її до кінця.

- А що, якщо я не матиму відповіді?

Вона погрозово посміхнулася, дивлячись на нього зверху вниз.

- Тоді я викладу тобі зовсім інший урок.

Він подумав, щоб покликати когось. Конюх міг бути десь поблизу, але Кардан не мав симпатії з боку слуг. Та й що б вони зробили? Нарешті, юний принц вирішив, що розумніше підігратиме тролісі і вислухатиме її дурну історію.

- Жив-був на світі один юнак, - почала Аслог. - З дуже злим мовою.

Кардан ледве стримав усмішку. Він був трохи наляканий і чудово усвідомлював всю ситуацію, але в нього завжди була схильність до недоречних веселощів, які виявлялися в найгірші моменти. Троліха продовжила свою історію.

- Він говорив усі найжахливіші речі, які тільки спадали йому на думку. Хлопець сказав пекарці, що в її хлібі повно каміння, м'ясника – що він потворний, як бруква, а своїм братам і сестрам він повідомив, що користі від них не більше, ніж від миші, яка жила в них у комірчині та харчувалася крихтами поганого хліба. пекарші. І хоча юнак був гарний собою, місцеві дівчата обходили його стороною, бо він казав, що вони пустоголові, як жаби.

Кардан не зміг утриматись і розсміявся.

Троліха кинула на нього суворий погляд.

- Мені подобається цей хлопець, - сказав він, знизавши плечима. - Він смішний.

- Що ж, нікому з мешканців села він не подобався, – продовжила вона. — Правду кажучи, він так набрид місцевій відьмі, що вона прокляла його. Юнак поводився так, ніби в нього було кам'яне серце, і вона зробила це дійсністю. Він більше не відчував нічого: ні страху, ні кохання, ні насолоди.

У його грудях з'явилося щось важке та жорстке. Його залишила всяка радість. Він не бачив сенсу вставати вранці і лягати в ліжко вечорами. Навіть глузування більше не приносили йому задоволення. Нарешті, його мати сказала, що йому настав час вирушити в дорогу і спробувати своє щастя. Можливо, він знайде спосіб зруйнувати прокляття.

І юнак покинув свій рідний будинок з одним лише горбушком хліба, який він колись так лаяв. Він усе брів уперед, доки не прийшов у незнайоме місто. Хлопець не відчував радості чи горя, але відчував голод, і це стало достатньою причиною для того, щоб знайти роботу.

Один кабатчик пообіцяв найняти його, щоб розливати свіжозварене пиво по пляшках. Натомість юнак мав отримати миску супу, місце біля вогнища та кілька монет. Він працював у таверні три дні, і кабатник заплатив йому три мідні монети.

Після того як вони розпрощалися, злий язик юнака знайшов кілька образливих дотепів, але через кам'яне серце він більше не отримував задоволення від образ, а тому вперше в житті проковтнув свої жорстокі слова. Натомість він спитав у кабатника, чи не знайдеться в місті ще роботи.

— Ти добрий хлопець, тож я дещо тобі розповім, хоча, можливо, краще мені було б промовчати, — сказав кабатник. — Барон хоче видати свою дочку заміж. Кажуть, вона така жахлива, що жоден чоловік не може провести й трьох ночей у її покоях. Але якщо ти впораєшся, то отримаєш її руку разом із посагом.

- Я нічого не боюся, - відповів юнак, адже кам'яне серце позбавило його почуттів.

- Тут усе очевидно, - втрутився Кардан. - Відьма прокляла юнака через його брутальність, але він не був грубий з кабатчиком і отримав завдання. Значить, мораль у тому, що йому не варто було брутальним? Грубі юнаки отримують по заслугах.

- Так, але якби відьма не прокляла його - він би не отримав завдання, правда? Він би сидів у своєму селі, відточуючи дотепність на якомусь бідному торговця свічками, - сказала троліха, тицяючи в нього довгим пальцем. - Дослухай до кінця, принце.

Кардан ріс у палаці: маленький дикун, розваг придворних і вічна причина невдоволення Верховного Короля. Ніхто не відчував до нього особливої симпатії, і він переконав себе, що йому теж немає до них жодної справи. Іноді він міркував про те, як заслужити прихильність батька і змусити придворних любити і поважати його, але завжди тримав ці думки при собі. Він ніколи не просив нікого розповісти йому історію, але тепер з подивом виявив, що це дуже приємно. Звісно, цю думку він також залишив із собою.

Аслог прочистила горло і повернулася до своєї розповіді.

— Коли юнак постав перед бароном, старий глянув на нього з сумом в очах. «Проведи три ночі з моєю дочкою, і якщо за цей час ти жодного разу не виявиш страху, то можеш одружитися з нею і успадкувати все моє багатство. Але я попереджаю тебе, що ще

жоден чоловік не впорався із цим завданням, адже на ньому лежить жахливий прокляття».

– Я нічого не боюся, – сказав йому юнак.

– Тим гірше для тебе, – відповів барон.

Вдень юнак так і не побачив баронової дочки. Як тільки настав вечір, слуги викупали його у ванній і нагодували смаженим ягняти, яблуками, цибулею та зеленню. Він не боявся наступної ночі і спокійно з'їв усе, що було на блюді, адже в нього ніколи не було такої розкішної вечері.

Нарешті його відвели до покоїв, серед яких стояло ліжко, а в кутку виднілася роздерта кушетка. Юнак почув, як один із слуг за дверима прошепотів, що дуже сумно ховатиме такого молодого й гарного хлопця.

Кардан подався вперед, повністю захоплений цією історією.

- Він чекав, поки на небі не зійшов місяць. Потім хтось увійшов до кімнати: це була чудовисько, вкрите хутром, і в нього в роті блищали три ряди гострих іклів. Інші претенденти з жахом тікали геть чи люто кидалися на монстра, але хлопчик із кам'яним серцем не відчував нічого, крім цікавості. Чудовисько вишкірило ікла, чекаючи, що він виявить страх, але юнак мовчки заліз у ліжко. Тоді він пішов за ним і згорнувся біля його ніг, як величезна кішка.

Ліжко було дуже просторим і м'яким – набагато зручніше, ніж підлога в таверні. Незабаром вони обоє провалилися у сон. Коли хлопець прокинувся, він був один.

Всі в домі були дуже раді, коли він вийшов із покоїв дочки барона, адже до цього ніхто не міг пережити хоча б однієї ночі з чудовиськом. Весь день юнак блукав садами, і, хоча вони були прекрасні, він ніяк не міг зрозуміти, чому ця краса не приносить йому задоволення. Наступної ночі він приніс у покої свою вечерю і поставив страву на підлогу. Коли потвора з'явилася знову, юнак дозволив йому поїсти, перш ніж сам приступив до їжі. Моторошний звір гарчав йому в обличчя, але він навіть не здригнувся. Коли він вирушив у ліжко, чудовисько знову пішло за ним.

До третьої ночі весь будинок перебував у стані нетерплячого очікування. Юнак нарядили в одяг жениха і вирішили провести весілля просто на світанку.

Щось у її голосі підказало Кардану, що все піде не за планом.

- І що потім? - вигукнув юний принц. - Хіба він не зруйнував прокляття?

- Терпіння, - сказала Аслог. - На третю ніч чудовисько підійшло до юнака і потерлося об нього заросла мордою. Можливо, його зачарована наречена перебувала у радісному передчутті, адже всього за кілька годин прокляття буде знято. Може, вона прив'язалася до юнака. А може, прокляття вкотре змушувало її випробувати його хоробрість. Як би там не було, юнак не спробував відсторонитися, і тоді звір грайливо тицьнув головою в його груди, але не розрахував своєї сили. Юнак ударився об стіну і відчув, як щось у його грудях тріснуло.

- Його кам'яне серце, - здогадався Кардан.

- Так, - сказала троліха. - І в цей момент його з головою накрила хвиля щирої любові до своєї родини. Він відчув, як нудьгує селом, у якому пройшло його дитинство. І, нарешті, він відчув, як його серце сповнюється дивною та ніжною любов'ю до неї – його зачарованої нареченої.

- Ти звільнила мене від прокляття, - сказав він, і по його щоках покотилися сльози.

Сльози, які чудовисько сприйняло як ознаку страху. Воно відчинило свою пащу з блискучими іклами й повело величезним носом, відчуваючи запах видобутку.

Чудовисько почуло, як швидко б'ється його серце. В цей момент воно стрибнуло на юнака і розірвало його на шматочки.

- Це жахлива історія, - сказав розгніваний Кардан. - Було б краще, якби він ніколи не залишав свого будинку. Або якби він

сказав щось зле тому кабатчику. У твоїй історії немає жодної моралі, крім того, що все на світі абсолютно безглуздо. Тролліха подивилася на нього зверху вниз.
- О, я думаю, тут все ж таки є урок, принц. Гостра мова не може тягатися з гострими іклами.

III. Принц Ельфхейма ненавидить (майже) все та всіх

Минуло не так багато років, перш ніж Кардан опинився у будинку свого старшого брата. Юний принц витріщився на відполіровані двері з моторошним обличчям, вирізаним на важких стулках. Прямо на його очах жорсткий дерев'яний рот спотворився в ще моторошнішій усмішці.

"Я тебе не боюся", - подумав Кардан.

- Ласкаво просимо, мої принци, - сказала двері, впускаючи його з Балекіном у Холлоу-Холл - місце зі зловісною та багатозначною

назвою ^[1]. Зробивши крок уперед, Кардан помітив, що двері дружелюбно підморгнули йому дерев'яним оком.

«І я не куплюся на твою фальшиву дружелюбність», – подумки відповів він.

Балекін провів свого молодшого брата крізь зал, наповнений різьбленими меблями, оббитими оксамитом і шовком.

У кутку стояла людська жінка, одягнена в брудно-сіру сукню, а її сиві волосся було зтягнуте в тугий пучок. У її руках лежав пошарпаний шкіряний ремінь.

- Що ж, судячи з усього, мені доведеться зробити з тебе гідного представника королівської родини, - сказав Балекін, дозволяючи своєму пальті з коміром із ведмежого хутра впасти на підлогу. Відштовхнувши його ногою, старший принц сів на одну з розкішних низьких кушеток.

- Або чудово негідного, - парировав Кардан, сподіваючись, що Балекін визнає його жарт смішним. Юному принцу хотілося довести, що старший брат марно взяв його під свою опіку. Навколо Балекіна зібралося чи не найбільше і впливове коло при дворі – Гракли, що присвятили все своє існування веселощі та декадансу. Як відомо, всі придворні, які відвідували гульби Холлоу-Холла, були пустими шукачами задоволень. Може, серед них знайшлося б місце і для Кардану, адже він теж любив ледарство та задоволення.

Балекін усміхнувся.

- Ти майже чарівний, братику. Я бачу, що ти щосили намагаєшся мені сподобатися, і правильно робиш. Адже якби не моє заступництво – ти б уже саяв у якомусь із Нижніх Дворів. У Фейріленді так багато місць, де нікому не потрібний принц знайшов би лише зневагу та глузування, і, повір, жодне з них не довелось б тобі до смаку.

Кардан нічого не відповів, але в той момент він вперше усвідомив, що яким би жадливим не було його життя досі - далі буде тільки гірше.

З того часу, як Дайн підставив Кардана, вбивши коханого придворного сенешалю його стрілою; відколи його мати відправили в Башту Забуття за злочин, якого він не робив; відколи Елдред відмовився вислухати свого молодшого сина і з ганьбою відслав його з палацу – юний принц почав почуватися хлопцем із казки Аслог. Наче його серце було кам'яне.

– Я привіз тебе до Холлоу-Холл, бо ти один із небагатьох, хто бачить справжню сутність Дайна, а отже, для мене ти цінний союзник, – продовжив Балекін. – І все-таки, ти – ганьба для всього королівського роду.

Ти одягатимешся згідно зі своїм статусом, тож забудь про ті брудні ганчірки, до яких ти так звик. Ти припиниш збирати недоїдки на кухні і красти їжу на бенкетах. Ти навчишся сидіти за столом, використовуючи столові прилади як годиться. Ти необхідною мірою навчишся фехтування і відправишся на заняття до палацової школи, де робитимеш усе, що тобі скажуть.

Кардан закусив губу. Один із слуг натягнув на нього синій дублет, а потім його волосся сильно обстригло і навіть вичісало пензлик на кінці його хвоста. Не можна було не помітити, що його новий одяг був поношеним. З манжет звисали нитки, а тканина штанів вицвіла та витончилась в районі колін. Але оскільки вбрання ніколи не турбували юного принца, він і тепер не надав цьому особливого значення.

– Все буде так, як ти забажаєш, брате.

Балекін ліниво посміхнувся.

– А тепер я покажу, що станеться, якщо ти розчаруєш мене. Це Маргарет. Маргарет, підійди сюди.

Він вказав на жінку зі срібними пасмами.

Маргарет попрямувала до них, але в її ході було щось дивне, наче вона спала на ходу.

– Що з нею таке? – спитав Кардан.

Балекін позіхнув.

- Вона зачарована. Жертва власної дурної угоди.

Кардан мало що знав про смертних. Деякі з них були частиною Верхнього Двору: музиканти, художники та коханці, які мріяли доторкнутися до магії, і, на жаль для них самих, ця мрія втілилася в реальність. А ще були ці смертні близнюки: дівчата, вкрадені генералом Мадокком. Генерал ставився до них, як до рідних дочок: цілував їх у верхівку і заступничию клав пазурі їм на плечі.

– Люди зовсім як миші, – продовжив Балекін. – Вони вмирають, перш ніж встигають набратися розуму. Чому б їм не служити нам? Так їх короткі життя набувають хоч якогось сенсу.

Кардан глянув на Маргарет. Принца лякала порожнеча її очей, але ще більше лякав його шкіряний ремінець, який вона тримала в руках.

- Вона покарає тебе, - сказав Балекін. - Знаєш чому?

- Упевнений, що ти зараз мене просвітиш, - пирхнув Кардан. До цього моменту він намагався притримувати мову і тепер відчув полегшення від того, що можна було залишити це вдавання. Йому погано вдавалося зображати покірність, тим більше, що вона все одно не принесла йому жодної користі.

- Тому що я не хочу бруднити руки, - пояснив Балекін. – Тому що терпіти побої від такої жалюгідної істоти – це принизливо. І щоразу, коли ти подумаєш про те, як огидні ці смертні з їхньою рябою шкірою, гниючими зубами і податливими, обмеженими розумами, ти згадуватимеш цей момент, коли ти впав ще нижче, ніж вони. І я хочу, щоб у твоїй пам'яті назавжди надрукувалося те, як покірно ти підкорився моїй волі. Інакше тобі доведеться забути про Холлоу-Холл і моє заступництво. Настав час вибирати своє майбутнє, братику.

Виявилося, що серце Кардана таки не було кам'яним. Він зняв сорочку, став на коліна і насилу стримав крик, коли на нього обрушився перший удар. Стиснувши кулаки, він відчув, як його охоплює ненависть. Ненависть до Дайна, до батька, до всіх братів і сестер, які не погодилися взяти його до себе, і до того єдиного з них, хто таки прийняв його під опіку; до своєї матері, яка плюнула йому під ноги, коли стражники відводили її геть, до дурних, мерзенних смертних, до всього Ельфхейма та всіх його мешканців. Ця яскрава ненависть, що обпалює, вперше

подарувала йому відчуття тепла. Вона здавалася такою приємною, що Кардан дозволив їй поглинути себе без залишку. Його серце було зовсім не кам'яним, а вогненным.

Під заступництвом Балекіна Кардан створив себе наново. Він навчився пити вина різних сортів і приймати пилок, від якого йому одночасно хотілося сміятися і лежати без руху, не відчуваючи взагалі нічого. Разом з братом він відвідав усіх ткачів і кравців, вибираючи вбрання з пуховими манжетами та майстерною вишивкою, з гострими, як кінчики його вух, комірами і м'якими, як пензлик його хвоста, тканинами. До речі кажучи, тепер Кардан вважав за краще ховати свій хвіст під сорочкою, тому що він видавав емоції юного принца, коли обличчя залишалося абсолютно неупередженим. Отруйна квітка демонструє свої яскраві кольори, кобра роздмухує каптур: хижакам не чужа певна екстравагантність. Кардана навчали, вбирали і карали лише з єдиною метою – перетворити його на хижака.

Коли принц повернувся до двору в розкішному одязі і з чудовими манерами, виставлений напоказ, наче дикий яструб, видресований Балекіном, всі просто вдали, що він ніколи і не був в опалі.

Балекін послабив свій контроль, дозволивши Кардану робити все, що йому заманеться, якщо це не загрожує викликати невдоволення їхнього батька.

У будь-якому разі тієї весни Ельфхейм був зайнятий приготуваннями до державного візиту королеви Орлаг, і на блудного принца майже не звертали уваги.

Ходили чутки, що Орлаг, відома жорстокими і швидкими розправами над своїми противниками в Підводному світі,

незабаром одноосібно пануватиме над усіма морями. До того ж, королева оголосила, що хоче відправити свою дочку на сушу, щоб її виховали при дворі Верховного Короля Ельфхейма.

Це була велика честь. І сприятливою нагодою для того, хто знав, як вигідно використати цю ситуацію.

Підслухавши розмову придворних, принц Кардан дізнався, що Орлаг хоче видати свою дочку за одного з синів Елдрета. А потім королева влаштує все так, щоб цей син став Верховним Королем Ельфхейма, а її дочка - Нікасія - могла правити сушею та морем. Після чого її невдаха друга половина, швидше за все, загине через нещасний випадок.

Але лише деякі дотримувалися такої думки. Інші вважали, що такий союз принесе негайну вигоду. Балекін і дві його сестри твердо вирішили потоваришувати з принцесою Нікасією, впевнені в тому, що ця дружба змінить баланс сил серед потенційних спадкоємців.

Кардан вважав їх дурнями. Король Елдрет виявляв особливу прихильність до своєї другої дитини – принцесі Еловін. А якщо вже вона не стане спадкоємицею престолу, то корону отримає принц Дайн зі своїми змовами та хитрими махінаціями. В інших дітей короля не залишалось жодного шансу.

Як би там не було, Кардан все це не турбував.

Юний принц вирішив, що він буде надзвичайно грубий по відношенню до морської дівчинки - і нехай Балекін скільки завгодно карає його за погану поведінку. Він не допустить, щоб хтось думав, ніби він бере участь у цьому фарсі. Він не дасть їй можливості зневажати його.

До прибуття королеви Орлаг та принцеси Нікасії головний зал прикрасили синьою тканиною. Страви з охолодженими устрицями та дрібними креветками спочивали на тацях з льодом, поряд з медовими стільниками та вівсяними коржами. Музиканти розучили пісні підводного народу, і ця музика видавалася Кардану дивною.

Він був одягнений у дублет із синього оксамиту. Вуха принца оздоблювали золоті сережки, а пальці були унізані кільцями. Його волосся, темне, як плід дикої сливи, вилося в

обличчя. Дивлячись на обличчя придворних, він розумів, що вони бачать перед собою незнайомця, привабливого і водночас лякаючого. Це почуття п'янило не гірше за міцне вино.

Королівська процесія нагадувала армію, готову до завоювань. Прибулі були одягнені в обладунки із зубів, кісток і шкіри, а на чолі стояла сама королева Орлаг у вбранні з луски ската і з перлами в чорному волоссі. На її шиї висіла нижня щелепа акули.

Кардан спостерігав, як королева представляє свою дочку Верховному Королю. У дівчини було темне волосся кольору морської хвилі, зібране кораловими гребінцями. Сукня принцеси була зроблена з сірої акулячої шкіри, і за її швидким реверансом було ясно, що вона не звикла сумніватися у своїй значущості. Її погляд ковзав по залі з неприхованою зневагою.

Кардан дивився, як Балекін кинувся до принцеси і завів жартівливу, чарівну бесіду, сповнену компліментів. Дівчина сміялася у відповідь.

Принц Кардан вчепився зубами в сиру креветку, що звивається, але смак виявився огидним. Він сплюнув на брудну підлогу. Один із стражників Підводного світу кинув на нього грізний погляд, наче принц щойно завдав йому образу.

Кардан зобразив непристойний жест і стражник відвернувся.

Він набрав собі повну тарілку вівсяних коржів, политих медом, і саме почав мачати їх у чай, коли біля нього раптом з'явилася принцеса Нікасія.

- Мабуть, ти принц Кардан, - сказала вона.

– А ти принцеса риб, – пирхнув він. Нехай знає, що він анітрохи не вражений. – Яку тут всі готові носити на руках.

- Ти дуже грубий, - сказала вона. Краєм ока Кардан помітив принцесу Силію. З шовковим волоссям, що розвівалося за спиною, вона поспішала запобігти міжнародному скандалу, який міг виникнути з вини її молодшого брата, але було вже занадто пізно.

– У мене ще багато різних якостей: одна гірша за іншу.

На його подив, ці слова викликали у підводної принцеси чарівну, отруйну усмішку.

– Невже? Це просто чудово, тому що всі інші здаються мені неймовірно нудними.

І тут йому стало ясно. У венах дочки грізний Орлаг, здатної правити жорстокими і нескінченними глибинами Підводного світу, від народження текла крижана кров. Звичайно, вона ненавиділа порожню лестощів і зневажала раболепну суєту його братів і сестер. Він посміхнувся у відповідь, оцінивши її жарт.

У цей момент до них прийшла Силія. Рот принцеси був відкритий, ніби вона готувалася сказати що-небудь, що могло б відволікти почесну гостю від її проклятого молодшого брата, який міг виявитися зовсім не таким дресованим, як вони думали.

— О, ходи геть, Силіє, — Кардан відмахнувся від старшої сестри, перш ніж вона встигла сказати хоч слово. - Ти втомлюєш морську принцесу.

Силія швидко затулила рота, і на її обличчі з'явився безглуздий, здивований вираз.

Нікасія засміялася.

Незважаючи на чарівність та інші незаперечні переваги старших принців та принцес, саме Кардан виграв розташування морської принцеси. Це була перша перемога у його житті.

Коли Нікасія виділила Кардана з-поміж інших, до нього потяглися й інші фейрі. Нарешті, навколо нього утворилася невелика група юних негідників. Разом вони нишпорили островами Ельфхейма у пошуках неприємностей. Вони перетворювали стародавні гобелени на жалюгідні клапті та влаштовували пожежі у Кривому лісі. Вони доводили викладачів палацової школи до сліз та залякували придворних.

Валеріан любив жорстокість так само сильно, як деякі фейрі любили поезію.

У Локка був невгамовний апетит до розваг, а також цілий маєток, де вони могли творити все, що їм заманеться.

Нікасія зневажала сушу та всіх її мешканців, а тому ще більше хотіла змусити весь Ельфхейм схилитися перед нею.

А Кардан, який у всьому копіює старшого брата, навчився використовувати свій статус, щоб змусити народ розшаркуватися і принижуватися, кланятися і благати. Він насолоджувався роллю лиходія.

Лиходії були приголомшливими. Вони могли бути жорстокими та егоїстичними, могли чепуритися перед чарівними дзеркалами, отруювати яблука і укладати безпорадних дівчат у скляних горах. Вони потурали своїм найнижчим поривам, мстилися за найменшу образу і отримували все, чого бажали.

Звичайно, в результаті вони опинялися в бочках, уतिकаних цвяхами, або вмирали в муках і ганьбі, танцюючи в розпечених залізних туплях на потіху натовпу.

Але, перш ніж отримати заслужене покарання, вони були милішими, рум'янішими і білішими за всіх на світі.

IV. Принц Ельфхейма приносить метелику випивку

Принц Кардан зовсім не почував себе злодійською, перетинаючи море на спині величезного метелика одним пізнім вечором. Раніше цей метелик із Кривого лісу належав його матері та був приручений за допомогою меду та вина.

Коли його мати опинилася в Башті Забуття, метелик залишився без роботи і легко погодився служити Кардану в обмін на кілька ковтків медовухи.

Через пилок, що сипався з його крил, принц почав чхати. Він проклинав метелика, свою необдуманість, а найбільше людську жінку, що відчайдушно чіпляється за його талію.

Кардан переконував себе, що це лише розіграш, влаштований на помсту за жорстоке поводження старшого брата, але справа була серйозна. Він вкрав одну із служниць Балекіна.

Кардан абсолютно точно не рятував цю жінку і присягався собі, що більше ніколи не зробить нічого подібного.

- Думаю, ти знаєш, що я від тебе не в захваті, - похмуро сказав він, звертаючись до Маргарет.

Вона не відповіла. Кардан не був певен, що вона взагалі почула його через шум вітру.

- Ти дала Балекіну обіцянку. Дурна, але все ж таки обіцянка. Ти заслужила ... - Він не міг видавити з себе залишок пропозиції. «Ти заслужила на все, що з тобою сталося». Це була брехня, і хоча народ уміло хитрував і збивав з пантелику – жоден фейрі не міг сказати того, що не було правдою.

Кардан звів очі: зірки з осудом дивилися на нього з нічного неба. Принц хотів крикнути їм, щоб вони не сміли думати, ніби він якийсь жалюгідний слабак, але не був певен, що ці слова не застрянуть у нього в горлі.

У присутності смертних слуг йому завжди ставало не по собі.

Їхні порожні очі і потріскані губи. Вони не були схожі на близнючок із палацової школи.

Він подумав про одну з них: як вона схилилася над книгою, забираючи пасмо каштанового волосся за вухо. Дивне, округле вухо.

Він подумав про те, як вона дивилася на нього, підозріло насупивши брови.

Насмішлива та обережна. Яскрава. Жива.

Він представив її в ролі однієї з цих одурманених служниць, і на нього напало дивне, незрозуміле почуття: страх і в той же час якесь жахливе полегшення. Зачарована людина не могла дивитися на неї таким поглядом, як у неї.

Метелик попрямував до електричних вогнів берегової лінії, і Кардана накрила чергову хмару пальців. Новий напад кашлю відвернув його від роздумів.

- Приземлись на пляжі, - задихаючись, видавив він.

Хапа Маргарет на його талії стала ще міцнішою. Здавалося, що вона намагається зачепитися за одне з його ребер. Його хвіст, затиснутий між ними, був вигнутий під дивним кутом.

- Ай! - вигукнув Кардан, але Маргарет знову проігнорувала його невдоволення.

Метелик опустився на чорний валун, який частково пішов під воду і вкритий білими морськими равликами. Сковзнувши зі спини комахи, принц Кардан приземлився на мілководді і промочив свої ошатні чоботи.

- Що зі мною буде? - Запитала Маргарет, дивлячись на нього зверху.

Коли вони залишали Ельфхейм, Кардан сумнівався, що йому вдалося розвіяти чари, накладені на жінку, але, судячи з усього, вона знову знайшла здатність ясно мислити.

- Звідки мені знати? - Сказав він, невизначено вказуючи кудись у бік берега. - Чим ви, люди, зазвичай займаєтесь у світі смертних? Придумай собі якесь заняття.

Маргарет ніяково злізла зі спини метелика і поплила до берега, розтинаючи прибережні хвилі. Зупинившись на суші, вона зробила глибокий, жадібний вдих.

- То це не обман? Не черговий злий жарт? Я справді можу йти?

- Іди, - сказав Кардан, відмахуючись від неї обома руками. - Скатертиною дорога.

- Але чому саме я? - Запитала жінка. Вона не була наймолодшою чи найстарішою. Вона не була найсильнішою і навіть не найжалюгіднішою. Вони обидва знали ту єдину причину, яка виділяла Маргарет із сірого натовпу слуг, і ця думка не приносила задоволення жодному з них.

— Бо я тебе бачити не можу, — сказав Кардан.

Жінка кинула на нього вивчальний погляд і облизнула потріскані губи.

- Я ніколи не хотіла ... - Помітивши вираз його обличчя, Маргарет замовкла на півслові. Це справило на Кардана дивне враження, ніби вона намагалася копіювати манеру народу, коли вони починали пропозицію і раптом згадували, що не можуть збрехати. Але це було неважливо. Він міг би закінчити фразу за неї:

«Я ніколи не хотіла тебе бити. Ти ж знаєш, що я була зачарована твоїм братом. Балекін любить карати інших за допомогою приниження, а що може бути принизливішим, ніж отримувати побої від рук смертного? Але, звісно, я тебе ненавиджу. Я ненавиджу вас усіх за те, що ви вкрали в мене життя. І якась частина мене насолоджувалась твоїм болем».

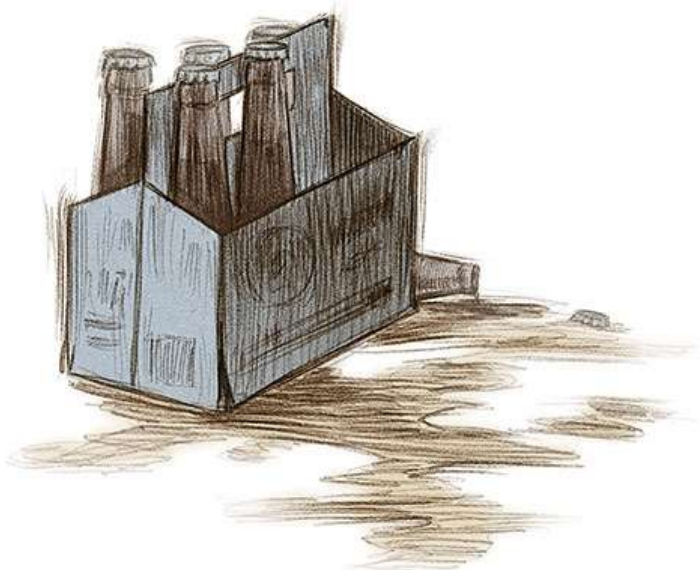
Маргарет ще раз уважно подивилась на нього. Його чорні кучері, напевно, розтріпалися на вітрі, а гострі кінчики вух нагадали їй про те, що він не був смертним юнаком, хай і виглядав дуже схожим на людину.

Нарешті вона розгорнулася і пішла пустим нічним пляжем назустріч міським вогням. Він дивився їй услід, почувуючи себе виснаженим, розбитим і безглуздим.

І самотнім.

Дивлячись на її фігуру, що віддаляється, йому хотілося крикнути, що він не слабкий і щоб вона не сміла його шкодувати. Що це вона жалюгідна. Що вона – нікчема, а він – принц.

Кардан попрямував назад до величезного метелика, але комаха відмовлялася летіти назад до Ельфхейму, поки він не сховався у найближчу продуктову крамницю, перетворивши листя на людські гроші, і не купив там цілу упаковку світлого пива.

Потім він вилив вміст усіх шести пляшок на землю і почав чекати, поки комаха вдосталь нап'ється з цієї пінної золотистої калюжі.

V. Принц Ельфхейма трохи стурбований

Насамперед він помітив дивний вигин її вух. У її щоках і губах було щось округле і м'яке, а її тіло виглядало міцним, наче воно прагнуло позначити свою вагому присутність у цьому світі.

Кожен її крок залишав у лісі помітні сліди.

Вона не вміла рухатися тихо і обережно, щоб не потурбувати жодного опале листя або сухої гілки. Кардан самовдоволено спостерігав, як погано їй вдаються навіть такі прості речі.

Вже пізніше він з тремтінням згадував про відбитки її черевиків на вологій землі, ніби вона була єдиною реальною істотою в краю привидів.

Здається, Кардан бачив її й раніше, але тільки під час занять у палацовій школі він по-справжньому придивився до людського дівчиська. Він помітив її спідниці, заляпані брудом, і напіврозв'язані стрічки у її волоссі. Він побачив її сестру-близнюка, її двійника, немов одна з них була підміною фейрі, а зовсім не людиною. Він бачив, як вони перешіптуються під час їжі,

посміхаючись своїм таємним жартам. Він бачив, як вона говорить з викладачами, ніби мала право отримувати ці знання і сидіти тут, серед найкращих представників народу, час від часу втираючи їм ніс своїми правильними відповідями. Вона вміло поводитися з мечем: генерал особисто навчав її мистецтву битви, ніби вона була його рідною дочкою, а не позашлюбним сином невірної дружини.

Коли вони вперше зішлися в бою, людське дівчисько виявилось таким гарним, що він майже повірив, ніби воно може його перемогти.

Насіння його ненависті зацвіло і розпустилося отруйними квітами. Навіщо всі ці зусилля? Вона все одно нічого тут не досягне. Це не її світ.

– Смертні, – казала Нікасія з легкою напівусмішкою на губах.

Він ніколи не докладав стільки зусиль. Ніколи ні до чого не прагнув такої завзятості.

«Джуд, - з ненавистю думав Кардан, і навіть окремі звуки, що складаються в її ім'я, здавалися принцу нестерпними. - Джуд».

VI. Принц Ельфхейма промокає до нитки

- Повертайся в Підводний світ разом зі мною, - прошепотіла Нікасія, торкаючись його шиї холодними губами.

Вони лежали на покривалі з м'якого моху на краю Кривого лісу. Кардан чув, як хвилі б'ються об берег. Нікасія розтяглася поряд із ним. На ній була срібна мантия, а її волосся розкидалось по траві, нагадуючи прибій.

Вони й самі не помітили, як почалися ці стосунки, коли дружба легко перетекла у палкі поцілунки. Вона нашіптувала йому історії про своє підводне дитинство, про невдачу змову, яка мало не позбавила її життя, і цитувала йому вірші мовою селища. Він

розповідав їй про свого брата та матір, про прокляття, в якому говорилося, що через нього королівський трон буде зруйнований, а корона знищена. Так Нікасія дізналася, чому Елдред ставився до молодшого сина з таким упередженням. Кардан уже не міг уявити життя без нього.

- У Підводний світ? - пробурмотів він, повертаючись до неї.

- Коли моя мати повернеться за мною, ти можеш піти разом із нами, - сказала Нікасія. - Ми житимемо на глибині і кататимемося на акулах. Всі навколо нас боятимуться.

- Так, - без роздумів погодився юний принц, схвильований ідеєю покинути Ельфхейм. - Із задоволенням.

Вона засміялася і поцілувала його в губи.

Кардан відповів на поцілунок, самовдоволено мріючи про те, як він стане консортом майбутньої королеви Підводного світу, доки його брати і сестри сперечатимуться через криваву корону. Ось тоді він вдосталь насолодиться їх заздрістю.

Навіть похмуре пророцтво раптом набуло нового значення. Може, він і справді знищить Ельфхейм, ставши лиходієм для всіх мешканців суші, але під водою він уславиться героєм. Може, пекуча ненависть, яка переповнювала його серце, додасть йому сил і, зрештою, послужить великої мети.

Принцеса Нікасія стане його долею, і її королівство належатиме йому.

Але коли Кардан схилився, щоб поцілувати її плече, вона посміхнулася і відштовхнула його.

- Давай пірнемо на глибину, - сказала вона, схоплюючись на ноги. - Я покажу тобі, як це.

- Прямо зараз? - Запитав він, але Нікасія вже знімала свою мантию. Роздягнувшись, вона побігла назустріч хвилям, манячи його за собою.

Усміхнувшись, Кардан скинув чоботи і пішов за нею. Він любив плавати і проводив спекотні дні у ставку біля палацу або бовтався біля Озера масок. Іноді він гойдався на водній поверхні, лежачи на спині, і дивився на хмари, що пропливали по небу. Купаючись у морі, він кидався на хвилі, ніби закликаючи їх потягнути його за собою. Якщо принцу подобалося таке дозвілля, то подорож на морське дно мало сподобатися йому ще більше.

Він роздягнувся і ввійшов у холодну воду, відчуваючи, як ноги його провалюються в пісок. Його хвіст мимоволі забився об прибережні хвилі.

Нікасія притиснула палець до його губ і вимовила кілька слів мовою підводного народу, що нагадував чи то пісню китів, чи то крики чайок.

В той же момент він відчув печіння в легенях, і його дихання стало важким і уривчастим. Магія.

У королеви Орлаг було надто багато ворогів під водою, і вона відправила свою дочку на сушу не тільки для того, щоб закріпити союз з Ельфхеймом, а й для того, щоб Нікасія була в безпеці. Поволі йдучи під воду, Кардан думав про те, чи варто йому нагадати про це морську принцесу. Але якщо вона вирішила бути сміливою - він буде сміливим разом з нею.

Вода зімкнулась над його головою, і на мить власні темні кучері закрили йому огляд, впавши на очі. Сонячне світло ледь-ледь пробивалося крізь морську поверхню. Волосся Нікасії тяглося за нею, перетворюючись на димчастий прапор, а її бліде тіло постійно майнуло в темній воді. Кардан хотів заговорити, але, як тільки він відкрив рота, його легені наповнилися водою. Магія дозволяла йому дихати, але в грудях з'явився дивний тягар.

І хоча на ньому були захисні чари Нікасії, він все ще відчував гнітючий, лякаючий холод, а морська сіль щипала йому очі. Сіль, яка скувала його власну магію. І тільки темрява довкола. Це більше не здавалося йому розширенням меж скромного палацового ставка. Він ніби опинився в маленькій замкненій кімнаті.

"Відмовишся від її пропозиції - і в тебе не залишиться нічого", - нагадав він собі.

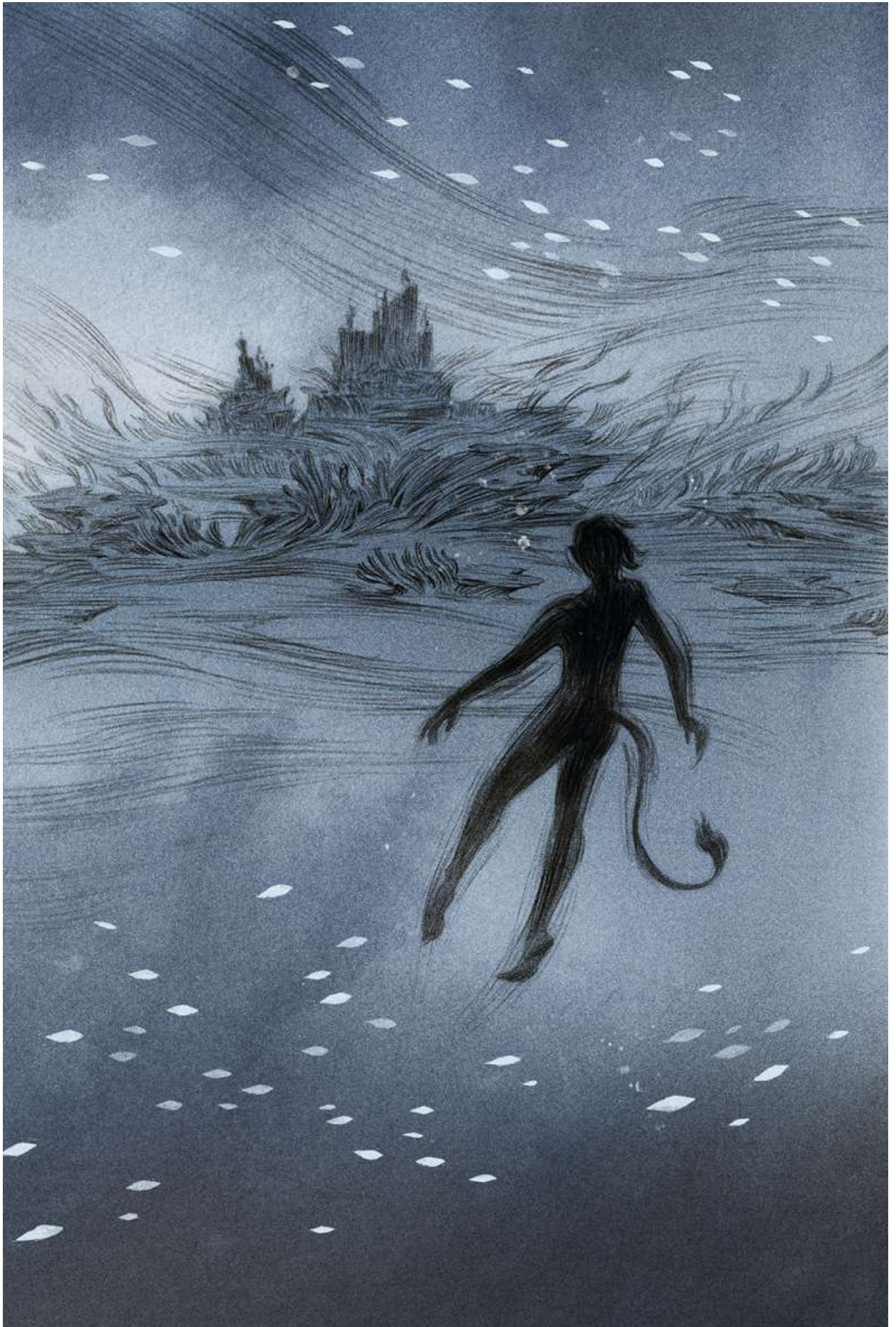
Повз них пропливла срібляста риба, і її луска блиснула, як лезо кинджала.

Нікасія пливла все глибше, і нарешті Кардан побачив вдалині вогні підводного палацу: башти з коралів і черепашок, що світилися. Поруч із одвірком скумбрій він розглянув фігуру, яка нагадувала мерроу.

Він хотів попередити Нікасію, але згадав, що не може казати. Кардан насилу придушив наростаючу паніку. Його свідомість перебувала в сум'ятті.

Яким буде його життя як консорт Нікасії? У Підводному світі він буде таким же незначним, як і в Ельфхеймі, але при цьому ще безсилішим і, можливо, навіть більш зневаженим.

Море давило на нього. Кардан уже не розумів, де верх, а де низ. Він перебував у підвішеному стані, вирішуючи, що робити: боротися з течією чи піддатися їй. Більше не буде мохистих полян, колких слів, сказаних із приємною легкістю, хмільної слабкості в ногах і зовсім ніяких танців.

Навіть це смертне дівчисько не змогло б залишити тут свого сліду. Його негайно змило б водою.

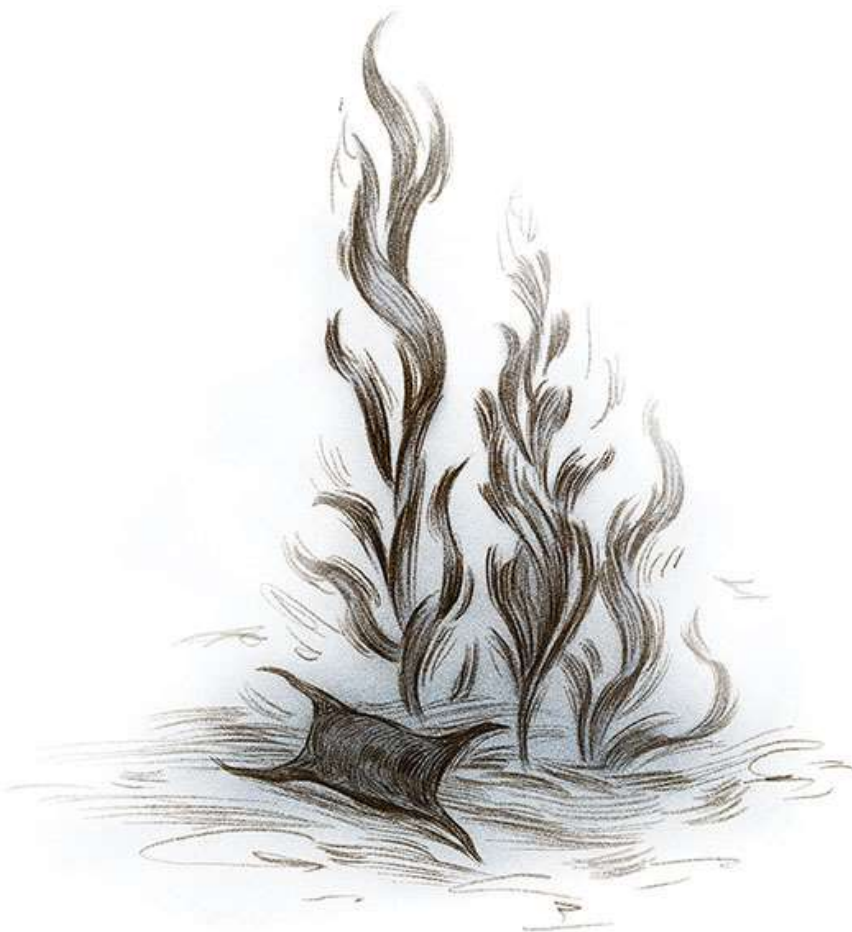
Раптом він помітив світло, далеке, але таке бажане. Сонце. Кардан схопив Нікасію за руку і рвонув угору, відчайдушно перебираючи ногами. Опинившись на поверхні, він почав жадібно хапати ротом повітря, якого не потребував.

Нікасія виринула за кілька секунд. З зябер на її шиї стікала вода.

- Ти в порядку?

У відповідь Кардан тільки закашлявся, випльовуючи залишки води.

- Наступного разу буде легше, - сказала Нікасія і вдивилася в його обличчя, немов шукаючи відповіді, але побачене явно її не потішило. - Тобі ж сподобалося, правда?

- Я про таке навіть і не мріяв, - погодився він, важко дихаючи. Нікасія полегшено зітхнула та посміхнулася. Повернувшись на берег, вони почали збирати свій одяг, розкиданий пляжем. Дорогою додому Кардан намагався переконати себе, що він звикне до життя в Підводному світі, навчиться виживати на морському дні, стане значною фігурою при дворі та знайде собі нові розваги. І, ніби він знову опинився в холодній темряві, його думки постійно поверталися до округлого вуха, сліду, залишеного в лісі, і вивіреного помаху меча, але все це було неважливо. Це нічого не означало, і йому варто було б забути про це.

VII. Принцу Ельфхейму дістаються одразу дві історії

Так як Кардан більше не був у немилості, Елдред бажав, щоб його молодший син відвідував усі офіційні вечері, навіть незважаючи на те, що його вічно садили в найдальшому кінці столу, де він був змушений миритися з важкими поглядами Вал Морена. Сенешаль все ще був упевнений у тому, що Кардан убив його коханого, і тепер, коли принц присвятив себе лиходійству, це непорозуміння лише грало йому на руку. Будь-яка дрібниця, яка б могла насолити його сім'ї, будь-яке їдке зауваження, будь-яка недбала усмішка дарували йому відчуття, ніби в нього теж є влада, хай і зовсім невелика.

Єдине, що він умів робити просто чудово – це зображати лиходія. Після вечері почалися нудні розговори, і, вийшовши з-за столу, Кардан пішов блукати залами в пошуках вина. Поки в палаці були гості, Елдред не міг покарати його, якби тільки він не зробив якоїсь дикої витівки, а дрібне хуліганство могло хіба що повеселити Балекіна.

На свій подив, він знайшов свою сестру Рію, яка сиділа з книгою на колінах. Вона подивилася на нього і позіхнула.

– Ти колись читав людські книги? – Запитала вона.

Рія була його улюбленою сестрою. Вона рідко з'являлася при дворі, віддаючи перевагу свободі диких куточків, які тільки були на островах. Але вона рідко звертала увагу на Кардана, і тепер він не знав, як поводитись до неї.

– Люди огидні, – рішуче відрізав він.

Здається, його відповідь потішив Рію.

– Невже?

Він не мав жодної причини думати про Джуд. Вона нічого не означала.

Рія помахала йому книжкою.

- Це мені дала Вів'єн. Досконала нісенітниця, але така захоплююча.

Вів'єн була старшою сестрою Джуд і Тарін, а також єдиною рідною дочкою Мадока. Почувши її ім'я, Кардан занервував, ніби Рія могла прочитати його мили.

- Що це? - Нарешті видавив він.

Вона засунула йому книгу в руки.

Опустивши погляд, Кардан побачив червону книгу із золотистою прикрасою. Назва гласила: *Аліса в Країні чудес і Аліса в Задзеркаллі*. Знімаючи, він насупив брови. Принц не чекав такого від людської книги: він думав, що все, створене людьми, сіре та нудне, як їхні машини та хмарочоси. Але потім він подумав про те, що феєри часто викрадали людей саме тому, що ті були добрими у будь-якому вигляді мистецтва. Відкривши книгу, він прочитав першу пропозицію, яка потрапила йому на очі.

"*А я завжди думав, що вони казкові чудовиська!*" – сказав Єдиноріг.

Карданові довелося повернутися на кілька сторінок, щоб зрозуміти, про кого говорив Єдиноріг. Про дитину. Про людську дівчинку, яка опинилася в місці під назвою Країна чудес.

- Це правда книга смертних? - Запитав він.

Нахмурившись, він почав гортати далі.

«*Що ти таке кажеш, дитинко!* – вигукнула Герцогиня. – *Мораль є у всьому, треба лише вміти її знайти*».

Рія нахилилася вперед і прибрала пасмо його темного волосся назад за вухо.

- Забирай.

- Ти віддаєш її мені? – спитав Кардан, не вірячи своїм вухам.

Він не розумів, за які заслуги його подарували.

- Я подумала, що тобі не завадить трохи нісенітниць, - сказала вона, знімаючи його ще більше.

Кардан забрав книгу додому і наступного дня прийшов із нею на берег. Сівши біля самого краю води, він взявся за читання. Час летів непомітно, і він навіть не помітив, як хтось підійшов до нього ззаду.

- Прохолоджуєш біля моря, принце?

Піднявши погляд, він завмер від подиву. Над ним стояла жінка-троль.

- Ти ж пам'ятаєш Аслог, правда? – сказала вона звинувачуючим тоном.

Для Кардану вона була кошмарним та примарним спогадом з дитинства. Іноді йому здавалося, що він її вигадав.

Аслог була одягнена в довгу мантию з гострим каптуром, кінчик якого трохи загинався вниз. У руках у неї був кошик, накритий покривалом.

- Я читав, а не прохолоджувався, - сказав Кардан, почувавши себе маленьким хлопчиком. Він підвівся на ноги і засунув книгу під пахву, нагадуючи собі, що вона вже не дитина. - Але я буду щасливий відволіктися. Чи можу я понести твій кошик?

- Я бачу, дехто навчився лицемірити, - зауважила троліха, віддаючи йому кошик.

— Так, у мене було достатньо уроків, — сказав принц, сподіваючись, що його посмішка виглядає досить хижою. - Наскільки я пам'ятаю, один із них виклала мені ти.

- Ах, я розповіла тобі історію, але не пригадую, щоб ти виніс із цього хоч якийсь урок, - відповіла вона. - Проведи мене на ринок.

- Як скажеш, - її кошик виявився на диво важким. - Що в ній?

- Кістки, - відповіла Аслог. - Я розтираю кістки в порошок так само вправно, як подрібнюю зерна. Варто було б нагадати про це твоєму батькові.

- Чиї кістки? - обережно поцікавився Кардан.

- Який цікавий, - засміялася вона. - Минулого разу, коли я розповідала тобі історію, ти був ще дуже малий. Може, тобі заманеться оцінити її через призму нового досвіду?

- Чому б і ні, - погодився Кардан, не впевнений у тому, що хоче слухати стару казку ще раз. Чомусь у її присутності він не міг поводитись у тій відточеній, загрозливій манері, яку він так довго

вдосконалював. Можливо, справа була в тому, що вона б відразу помітила його вдавання.

- Жив-був на світі юнак з дуже злим серцем, - почала троліха.

- Ні, не так, - перервав її Кардан. – Історія починається по-іншому. У нього був злий язик.

- Юнаки змінюються, - сказала вона. – Як і історії.

Кардан нагадав собі, що він принц, і він знав, як скористатися своєю владою. Він міг би її покарати. Батькові не було до нього ніякої справи, і він би не став заважати Карданові знущатися з жалюгідної троліхи, як він забажає. До того ж, ця троліха вже не раз загрожувала королю.

«Жив-був у світі юнак з дуже злим серцем».

- Будь по-твоєму, - сказав він. – Продовжуй.

Аслог усміхнулася, вискакувавши зуби.

- Він ховав камінчики в тісто пекарші, розпускав чутки про те, що м'ясник робить сосиски зі зіпсованого м'яса, і глузував з своїх братів і сестер. Місцеві дівчата думали, що його зможе змінити кохання, але незабаром вони зрозуміли, як сильно помилялися з цього приводу.

- Який мерзенний хлопчик! – Кардан підняв брову. – Очевидно, що він головний лиходій цієї історії.

- Можливо, - сказала Аслог. – На жаль для нього, мати однієї із цих дівчат була відьмою. Відьма наслала на юнака прокляття, перетворивши його серце на камінь. Вона торкнулася його грудей пальцем, і там з'явився незвичний тягар.

«Ти нічого не відчуватимеш, – сказала вона. – Ні страху, ні кохання, ні насолоди».

Але замість того, щоб злякатися, він лише розсміявся їй в обличчя.

«Добре, – сказав юнак. - Тепер мене нічого не стримує».

З цими словами він залишив рідне село і вирушив на пошуки своєї долі. Він думав, що з кам'яним серцем він зможе стати ще злішим, ніж раніше.

Кардан скося глянув на Аслог.

Вона підморгнула йому та прочистила горло.

– Юнак йшов дорогою один день і одну ніч, доки не прийшов до таверни. Там він дочекався, поки з дверей вийде п'яниця, і пограбував його. На вкрадені гроші він купив собі вечерю, кімнату на ніч та випивку для всіх відвідувачів таверни. Усім сподобався щедрий юнак, і невдовзі місцеві жителі почали ділитися з ним цікавими новинами.

Вони розповіли йому про багача, який хоче видати заміж свою дочку. Нареченим стане той, хто зможе провести наодинці з дівчиною три ночі, не виказавши жодної краплі страху. Відвідувачі таверни почали будувати здогади, що ж це могло означати, але юнакові було все одно: він нічого не боявся і потребував грошей. Вкравши коня, він подався до будинку багатія і представився господареві.

– Минулого разу я сказав тобі, що мораль історії є очевидною, але тобі не здається, що це вже перебір? – сказав Кардан. - Він просто жахливий і заслуговує бути з'їденим.

– Невже? - Запитала Аслог. – Просто слухай далі.

Попереду вже виднівся ринок. Кардан вирішив, що купить там цілий бурдюк вина і вип'є його за один раз.

- Гадаю, я не маю вибору.

Аслог засміялася.

- А ось і принц, якого я пам'ятаю! Отже, багатій пояснив, що на його дочці лежить прокляття, і якщо юнак переживе три ночі наодинці з нею – чари будуть розвіяні. Після цього він зможе одружитися з дівчиною і отримати все майно її батька. Оглянувши величезний маєток юнак вирішив, що йому підходить такий варіант.

Але коли настав вечір, юнака почало дратувати, що він не відчуває не тільки страху, а взагалі нічого. Хіба йому не належало хоча б трохи нервувати? Слуги багатія подали на стіл найкращі страви, які він тільки куштував, але частування не принесли йому ніякого задоволення. Вперше за цей час прокляття почало завдавати йому незручності. Він раптом зрозумів, що ніколи не зможе знайти свого щастя. Можливо, у безстрашності не було нічого доброго.

І все-таки він вирішив не відступати від своїх планів. Слуги проводили його в покої з ліжком, прихованим величезним балдахіном. На стіні темніли підозрілі сліди, схожі на борозни від гострих пазурів. Він сів на низьку лавку і почав чекати, поки зійде місяць. Нарешті в кімнаті з'явилося чудовисько, вкрите хутром, і в роті в нього сяяли три ряди гострих іклів. Хлопець міг би закричати чи кинутися навтьоки, але в нього було кам'яне серце. Чудовисько злісно оскалилося, але, замість того, щоб злякатися, юнак забрався в ліжко і поманив зачаровану дівчину за собою, щоб оволодіти нею.

- Це точно не та історія, яку ти розповідала, коли мені було дев'ять, - сказав принц Кардан, підводячи брову.

- Хіба є найкращий спосіб показати, що він не знав страху? - Сказала троліха, посміхаючись на весь рот.

- І все ж таки страх привносить деяку гостроту, - парирував він.

- Думаю, це більше говорить про тебе, ніж про того юнака, - з'їхидувала Аслог, повертаючись до своєї історії. - Наступного ранку всі в будинку були щасливі, адже вони виявили юнака цілим і неушкодженим. Йому подали ситний сніданок і нарядили його в самий розкішний одяг, що він коли-небудь носив, але це все одно не дало йому задоволення: з тим самим успіхом вони могли б надіти на нього брудний мішок. Весь день він ходив по землях багатія, розшукуючи чудовисько, але так і не зміг знайти місце, де зачарована дівчина проводила свої дні.

- Друга ніч пройшла так само, як перша. Вона гарчала йому в обличчя, але він навіть не здригнувся. А потім він вирушив у ліжко, і вона пішла за ним.

До третьої ночі всі перебували в радісному очікуванні. Вони нарядили юнака, як нареченого, і запланували провести весілля на світанку.

Кардан та Аслог зупинилися біля краю торгових рядів. Принц квапливо простяг тролісі її кошик: він був щасливий її позбутися.

– Що ж, мені час. Ми знаємо, що станеться на третю ніч. Його прокляття буде знято, і він помре.

- О ні, - сказала Аслог. – Багач зробить юнака своїм спадкоємцем. Принц насупився.

– Ні, там було інакше...

Але вона не дала йому домовитись.

- Юнак думав, що третя ніч пройде так само, як і попередні. Коли чудовисько увійшло до кімнати, він поманив зачаровану дівчину до ліжка. Але наступної секунди перед ним з'явився ще один монстр, сильніший і більший за колишній.

Бачиш, багач не розповів юнакові всю правду про прокляття. Його дочка відкинула залицяння сина відьми, і відьма наклала на дівчину чари, які змушували її вийти заміж за будь-якого пройдисвіта - не важливо, бідного чи потворного, - якщо тільки він зможе провести з нею три ночі і не злякатися. Але відьма не знала, що дівчина відкинула її сина лише через те, що боялася за нього. Вона любила цього юнака, але її батько пообіцяв, що якщо вони одружаться – він уб'є нареченого.

Син відьми мало що знав про магію, але він добре знав серце дочки багатія. Як тільки до нього дійшли чутки, що хтось збирається зняти прокляття, він одразу взявся до справи. Він не знав, як зруйнувати чари, але знав, як накласти закляття самого себе.

Тому він перетворив себе на такого ж монстра, яким стала його кохана, і накинувся на юнака.

Юнак ударився об стіну і відчув, як у його грудях щось тріснуло. Його прокляття було знято. Він відчув каяття за всі свої погані вчинки, а його серце наповнилося дивною і ніжною любов'ю до його зачарованої нареченої.

Юнак закричав на другого монстра, і по його щоках покотилися сльози. Він вихопив кочергу з палаючого каміна, але, перш ніж встиг завдати удару, обидва чудовиська вистрибнули у вікно і злетіли в нічне небо. Юнак дивився їм услід, і хоч його серце більше не було кам'яним, воно здавалося йому надзвичайно важким. Наступного ранку він розповів багатієві про те, що сталося. Багатій не мав інших дітей, і тому він проголосив юнака своїм спадкоємцем.

- Навіть незважаючи на те, як жахливо він поведився? – спитав Кардан. – Це тому, що вони обоє жахливі люди? Не питай, який урок я виніс із цієї історії, бо його тут немає.

- Ні? - Здивувалася Аслог. - Все дуже просто. Навіть кам'яне серце може розбитися.

VIII

Принц Ельфхейма вчиться ненавидіти історії

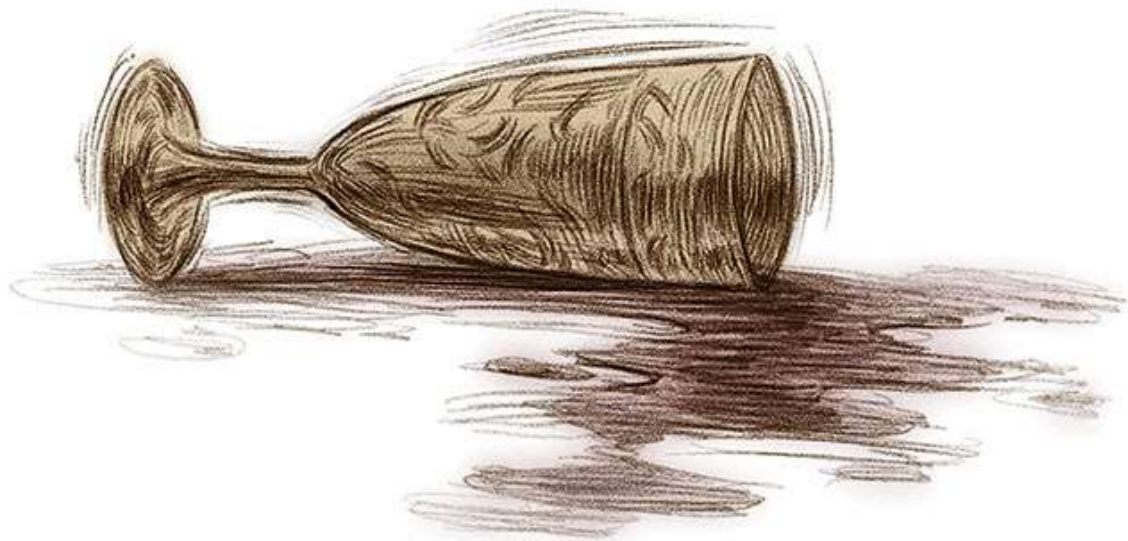

Може, казка Аслог і служила поганою ознакою, але принц Кардан вирішив не думати про те, що сталося. Усі неприємні думки були витіснені алкоголем, веселощами та твердим наміром жити теперішнім моментом, не турбуючись про майбутнє.

Його зусилля не пройшли даремно, і вже за кілька годин він прокинувся на килимі в одному із залів Холлоу-Холла. Сонце поступово йшло за обрій. Кардан був повністю одягнений, і від нього вражало вином, а легке запаморочення натякало на те, що він усе ще п'яний.

Але він був не єдиним, хто заснув просто на підлозі. Поруч із ним лежала одна з придворних із бузковою шкірою. Поділ її сукні був здертий, а її тонкі крила тремтіли в неї за спиною. Поруч із нею розтяглися троє піксі із золотим пилом у волоссі. На дивані спав троль: навколо його рота запеклася багряна скоринка, схожа на кров.

Принц Кардан спробував відновити картину минулої ночі, але єдиним, що залишилося в його пам'яті, був Балекін, який постійно підносив до губ келих з вином.

Нарешті уламки спогадів почали складатися воєдино. Балекін вмовив Кардана прийти на його гулянку і привести з собою друзів. Зазвичай вони проводили свої вечори за вином і обговореннями наймерзенніших планів, які могли б розвеселити їхню галасливу компанію і водночас жахнути всіх інших.

"Твої маленькі Гракли" - саме так Балекін називав його приятелів. Кардан скептично ставився до цього запрошення, тому що його старший брат виявляв дружелюбність лише в тих випадках, коли це могло принести йому зиск. Але Валеріан і Локк захопилися однією думкою, що вони зможуть поборотися з відомою розбещеністю кола Граклів, а Нікасії не терпілося висміяти всіх присутніх, тож відмовляти їх було марно.

Вона прибула на свято у чорній шовковій сукні з корсажем з риб'ячих кісток та черепашок, а її волосся кольору морської хвилі прикрашала коралова корона. Дивлячись на неї і на свого брата, Кардан не міг не згадати, як Балекін намагався зміцнити свій вплив, домігшись розташування морської принцеси.

Можливо, його старший брат усе ще виношував подібні плани, але Нікасія неодноразово запевняла Кардана, що вона зневажає всіх мешканців Ельфхейму. Усіх, крім Кардану.

За нею приїхав Валеріан, а невдовзі після цього з'явився і Локк. Нестримні розваги принца Балекіна закружляли їм голову, і, як кліщі, вони вирішили випити все до останньої краплі. Багато вина було пролито того вечора. Придворні ділилися останніми плітками, фліртували та розкидалися легковажними

обіцянками. Одного разу хтось із гостей почав декламувати еротичні вірші, але це тривало недовго. У рот Кардана сипався пилок, і він передавав його Нікасії за допомогою поцілунків.

Коли за вікном з'явився світанок, Кардан уже був готовий обійняти весь світ і всіх, хто живе на світі. Він був безмежно вдячний Балекіну, адже старший брат так благородно взяв його під крило і переробив на свій образ і подобу, нехай і жорстокими методами. Кардан налив собі ще келих вина і приготувався вимовити тост.

В іншому кінці зали він помітив Локка та Нікасію. Вони сиділи на одному з низьких оксамитових диванів упитул один до

одного. Локк нахилився до принцеси, шепочучи їй на вухо. Відвівши погляд, вона помітила Кардана, і на її обличчі промайнув винний вираз.

Але надвечір Кардан уже не згадував про цей неприємний інцидент. Розгульне свято непостійне за своєю природою, і в потоці безперервних веселощів легко забути про межі та пристойності. До того ж, там було достатньо розваг, щоб відволікти юного принца від роздумів.

Деревна жінка залізла на стіл і почала танцювати. Вона заплющила очі, а її гілки чіплялися за люстру, поки вона розмахувала руками, покритими темною корою. Іноді вона прикладалася до пляшки з вином.

- Шкода, що Балекін не запросив дівчат Дуарте, - з усмішкою сказав Валеріан, дивлячись на зачаровану людину, яка принесла до столу срібну тацю з виноградом і гранатами. - Я б нізащо не проґавив можливості поставити їх на місце.

- О, ні, мені вони подобаються, - заперечив Локк. - Особливо одна з них. Чи це інша?

- Генерал наб'є твою голову тирсою і пришпилить її до стіни, - сказала Нікасія, поплескавши його по щоці.

- У мене дуже гарна голова, - посміхнувся Локк. - Якщо повісити її на стіну - можна буде милуватися цілими днями.

Нікасія кинула обережний погляд на Кардана і більше не вимовила жодного слова. На її обличчі застиг навмисне безпристрасний вираз. Кардан не став звертати уваги на їхню жартівливу суперечку, але запам'ятав її обличчя.

Кардан підняв свій кубок і осушив його до останньої краплі, не зважаючи на кислий присмак у роті. Навколишній світ швидко перетворився на калейдоскоп із яскравих розмитих плям.

Він згадав, як дерев'яна жінка впала зі столу. З її відкритого рота текла густа живиця, поки Валеріан розглядав її з якимось дивним, жорстоким виразом на обличчі.

Хоб грав на лютні, натягнувши чиєсь волосся замість струн.

Спрайти роїлися біля перекинутого глечика з медовухою.

Кардан стояв у саду, дивлячись на зірки.

А потім він прокинувся на килимі. Оглянувши кімнату, він не знайшов жодного знайомого обличчя і поплентався до своїх покоїв.

Там він знайшов Локка і Нікасію, що згорнулися на килимі перед загасаючим каміном. Вони були загорнуті у розшите покривало з його ліжка. Її шовкова чорна сукня виблискувала біля його ніг, як темна калюжа, а корсаж з риб'ячих кісток виглядав з-під ліжка. Білий сюртук Локка валявся на дерев'яній підлозі.

Голова Нікасії лежала на голих грудях Локка. Її руде, як лисице хутро, волосся прилипло до його щок, що блищали від поту.

Чим довше Кардан дивився на них, тим сильніше кров приликала до його щок, а гул, що брязкав у голові, заглушував будь-які думки. Він дивився на їхні переплетені тіла, на тліючі вугіллячки в каміні, на своє незакінчене завдання для занять у школі: листи зошита рясніли неохайними чорнильними краплями.

Кардан був тим юнаком із кам'яним серцем із казки Аслог, але він сам не помітив, як дозволив своєму серцю перетворитися на скло. Він відчував, як його уламки впиваються в легені, роблячи кожен вдих майже нестерпним. Кардан вірив, що Нікасія не завдасть йому болю, і це було дуже безглуздо, адже він знав, що всі завдають один одному болю, а найглибше ранять ті, кого ти любиш. Вони обоє отримували задоволення від чужих страждань, то чому ж він уявив, ніби йому нічого не загрожує?

Він знав, що йому треба їх розбудити, зневажливо посміхнутися і поводитися так, ніби нічого не сталося. А оскільки вдавання було його єдиним талантом - він був упевнений, що впорається з цим завданням.

Кардан штовхнув Локка носком чобота. Чи не боляче, але досить сильно.

- Настав час прокидатися.

Вії Локка затремтіли. Він застогнав і потягнувся. На його думку Кардан зрозумів, що він намагається обміркувати свої подальші дії. І що він боїться.

- Твій брат знається на веселощі, - сказав Локк з навмисне недбалим позіханням. - Ми тебе втратили. Я думав, що ти пішов із Валеріаном і тією дерев'яною жінкою.

- І що ж наштовхнуло тебе на цю думку? - спитав Кардан.

- Мені здалося, що ви намагаєтеся з'ясувати, хто швидше зайде за межу допустимого. - Локк зробив широкий жест, і на його обличчі розповзлася фальшива посмішка. Однією з найкращих якостей Локка була дивовижна здатність представляти їх найнижчі пригоди в такому вигідному світлі, що про них можна було складати балади. Він переказував їх знову і знову, поки Кардан майже не починав вірити у значно покращену чи захоплюючу погіршену версію подій. Як і інші фейрі, Локк не міг вимовляти брехню, але він підбирався до неї ближче, ніж будь-хто.

Можливо, тоді Локк сподівався, що придумає вдалу історію, з якої вони всі дружно посміються. Можливо, Карданові варто було б йому підіграти.

Але в цей момент Нікасія розплющила очі. Побачивши Кардана, вона затамувала подих.

«Скажи мені, що це нічого не означає, що ти просто хотіла повеселитися, - подумав він. - Скажи це, і все буде як і раніше. Скажи це, і я вдаю, що нічого не бачив».

Але вона мовчала.

- Це моя кімната, - процідив Кардан, примруживши очі і прийнявши саму гордовиту позу, на яку тільки був здатний. - Думаю, ви легко знайдете інше місце для усамітнення.

Він думав, що Нікасія розсміється йому в обличчя, адже вона знала його ще до того, як він довів свою зневажливу усмішку до досконалості, але дівчина тільки зіщулилася під його поглядом.

Локк підвівся з підлоги, натягуючи на себе штани.

- Ой, тільки не бурчи. Ми ж друзі.

Добре відрепетирована маска зневаги і байдужості злетіла з лиця принца. Він знову перетворився на того сердого, дикого хлопчика, що нишпорить по палацу і краде зі столу чужі недоїдки, неохайного й нелюбимого. Кинувшись на Локка, Кардан притис його до підлоги і вдарив прямо в обличчя, кудись між оком і вилицею.

- Досить говорити мені, хто я такий, - загарчав він, вискакувавши зуби. - Я втомився від твоїх казок.

Локк спробував скинути раптового супротивника, але Кардан мав перевагу, і він використав його, щоб зімкнути пальці на шиї Локка. Може, він усе ще був п'яний. У нього страшенно паморочилося в голові.

- Ти ж його вб'єш! - Закричала Нікасія, ударивши Кардана в плече. Це не допомогло, і тоді вона спробувала зіштовхнути його на підлогу.

Локк захрипів, і Кардан зрозумів, що надто сильно перетис йому горло. Він розтиснув пальці, і Локк закашлявся, жадібно хапаючи ротом повітря.

- Придумай про це якусь історію! - Закричав Кардан, відчуваючи, що в його крові все ще вирує адреналін.

- Гаразд, - нарешті видавив Локк здавленим голосом. - Як скажеш, ти, злий безрідний блазень. Але ти повинен зрозуміти, що ви були разом тільки через звичку: інакше вона б не віддалася мені так легко.

Кардан ударив його. Цього разу Локк ухилився і схопив Кардана за волосся. Вони почали кататися по підлозі, завдаючи один одному ударів, поки Локк не відскочив назад і не піднявся на ноги. Він побіг до дверей, і Кардан кинувся за ним.

- Ви обидва ідіоти! - Закричала Нікасія їм услід.

Вони промчали вниз сходами, мало не врившись у Валеріана.

Краї його сорочки були обпалені, і від нього пахло димом.

- Доброго ранку, - сказав він, наче й не помітив ні синців на обличчі Локка, ні перерваної ним погоні. - Кардан, я сподіваюся, твій брат не буде злитися. Боюся, я підпалив одного із його гостей. Кардан не встиг навіть відреагувати на цю заяву чи хоча б запитати, чи не згорів хтось живцем, бо в цей момент Нікасія схопила його за руку.

- Ходімо, - сказала вона і потягла його до зали, де на дивані розтягнувся самотній фавн. Побачивши їх, фавн здивовано підняв голову.

- Забирайся, - наказала Нікасія, вказуючи на двері. Фавн без зайвих заперечень залишив зал, стукаючи копитами по мармуровій підлозі.

Потім дівчина повернулася до Кардану, і він схрестив руки на грудях, приготувавшись боронитися.

- Я навіть рада, що ти його вдарив, - сказала Нікасія. - І я рада, що ти знайшов нас. Тобі слід знати про все з самого початку, але я боялася тобі говорити.

- Ти думаєш, я поділяю твої почуття? Що ж, це не так, - Карданові важко вдавалося зображати свою колишню стриманість: його ліве вухо дзвеніло від удару, завданого Локком, здерті кісточки неприємно свербіли, а погляд Нікасії, що стояла перед ним, виводив його з себе.

- Вибач мені, - вона ледь помітно посміхнулася. - Ти мені не байдужий, і завжди займатимеш особливе місце в моєму житті.

Невже Локк мав рацію на їх рахунок? Вони так звикли бути разом, що втратили межу між дружніми та романтичними стосунками. Кардан хотів запитати про це Нікасію, але одного погляду на неї було достатньо, щоб дізнатися про відповідь.

Він мав тільки одну можливість зберегти свою гідність.

- Ти сама визначила свою долю, зв'язавшись із ним, - сказав Кардан. - Тобі нема за що просити вибачення. Але якщо ти шкодуєш про це, не думай, що зможеш повернути мене, наче якусь іграшку, яку ти відклала на далеку полицю.

Нікасія подивилася на нього, трохи насупившись.

- Я б не...

- Тоді ми одне одного зрозуміли. - З цими словами Кардан розвернувся і вийшов із зали. Валеріана та Локка вже не було на сходах.

Кардан вирішив, що перед тим, як остаточно протверезіти, йому слід ще більше напиться. Шумна бійка розбудила інших гостей, і більшість із них були тільки раді повернутися до випивки та веселощів.

Він злизував золотий пилочок з чиїхось ключиць і пив міцний лікер із трав'янистим запахом. До того моменту, коли принц усвідомив, що пропустив заняття в школі, - йшов уже третій день його безпробудного пияцтва, а величезні дози пилку та зілля не давали йому відключитись.

Якщо раніше від Кардана просто пахло вином - тепер від нього вражало міцним алкоголем, а легке запаморочення перетворилося на біль, що ниє. І все-таки він відчував гостру необхідність

з'явитися на заняття і показати синам джентрі, що в нього все гаразд. Не важливо, які плітки вони вже встигли почути. Він почував себе просто чудово: можливо, навіть краще, ніж будь-коли у своєму житті.

Ледве тримаючись на ногах, він пройшов довгим коридором і вийшов через парадні двері.

- Мій принц? - Дерев'яне обличчя, вирізане на двері, виглядало стурбованим. - Ви ж не збираєтесь піти у такому стані?

- Моє двері, - відповів Кардан. - Саме це я й збираюся зробити. - З цими словами він звалився зі сходів.

Коли він дістався стайні, його почав розбирати сміх. Він сміявся так сильно, що йому довелося лягти у стог сіна. З його очей потекли сльози.

Він думав про Нікасію, Локка, порожні розваги, історії та зради, але все це змішалось в нього в голові. Кардан бачив, як він тоне у морі червоного вина, з якого п'є величезний метелик; він бачив Нікасію з риб'ячою головою; він бачив, як його руки стуляються на горлі Дайна; він бачив, як Маргарет нависла над ним зі шкіряним ремінцем у руках і раптом захихотіла, перетворюючись на Аслог.

Кардан насилу заліз на коня. Він повинен був повідомити Нікасію, що їй більше не радіють на суші, що він – син Верховного Короля – скасовує її запрошення. А потім він збирався вигнати Локка. Ні, він хотів знайти того, хто міг би накласти на Локка прокляття, щоб замість слів у нього з рота сочилися слизові вугри.

А потім Кардан би розповів шкільним викладачам і всім мешканцям палацу, як чудово він почувається.

Поїздка перетворилася на розмитий кругообіг із лісу та дороги. Раптом він зрозумів, що сидить, звисившись набік. Ще секунда – і він би впав у колючі чагарники. Близькість падіння трохи прояснила його думки.

Він подивився на лінію горизонту, де блакитне небо стикалося з чорним морем, і подумав, що ніколи не житиме під водою.

"Тобі все одно там не сподобалося", - нагадав він собі.

Але перед ним лежало його майбутнє, яке знову затягло туманом невизначеності. Він не знав, куди йти і що робити далі.

Кардан моргнув. Або йому здалося, і насправді він просто заплющив очі. Коли він знову прийшов до тями – неподалік уже

виднівся королівський палац. Незабаром мали з'явитися конюхи, готові відвести його коня в стайні. Це означало, що йому доведеться плестися по лужку на своїх двох, тому він пришпорив коня, прямуючи у бік інших учнів, які з показовою старанністю чекали початку уроків.

Побачивши Кардана, дехто з них піднявся на ноги.

– Ха! - крикнув він, коли вони розбіглися галявою, щоб не потрапити під копита його коня. Спершу він погнався за невеликою групою учнів, а потім різко розвернувся і помчав у бік тих, хто вже відчув себе у безпеці. З його губ зірвався ще один самовдоволений смішок.

За кілька хвилин він помітив Нікасію і Локка, які стояли під покровом розлогого дерева. Нікасія виглядала переляканою, а Локк з цікавістю спостерігав за тим, що відбувається, не приховуючи свого задоволення.

Полум'я, що горіло в грудях Кардану, розгорілося ще спекотніше.

- Уроки скасовуються з королівської забаганки! - Оголосив він.

- Ваша Високість, – почав один із учителів. – Ваш батько...

- Верховний Король, - закінчив Кардан, не перестаючи підганяти коня. – Ви всі – мої піддані. А я ваш принц.

– Останній у довгому списку спадкоємців, – пробурмотів хтось у нього за спиною. Обернувшись, він побачив дівчаток Дуарте. Тарін так сильно стискала руку Джуд, що її пальці буквально впивалися у шкіру сестри. Вона була надто налякана, щоб відпускати їдкі коментарі.

Він перевів погляд на Джуд.

Каштанові кучері розкидалися по її плечах. На ній були темно-червоний вовняний дублет, довга спідниця та зручні коричневі чоботи. Одна рука лежала на стегні, торкаючись пояса, наче дівчина була готова оголити зброю. Ця думка здалася йому просто привабливою. Кардан не мав зброї, але навіть якби він узяв із собою меч, то, швидше за все, просто не зміг би втриматися на ногах, щоб завдати хоч одного удару. До того ж, він перемиг її лише одного разу, і тільки тому, що вона дозволила йому виграти. Джуд підвела погляд, і Кардан побачив, як у її очах блиснула ненависть: така ж гаряча і глибока, як його власна. Щоб утопити таку ненависть, знадобилася б ціла бочка вина.

Дівчина схилила голову з удаваною покірністю, але вона вже не могла його обдурити.

«Неймовірно, – подумав Кардан. - Чому вона сердиться? Адже вона має все, чого в мене ніколи не було».

Може, йому здалося. Може, він хотів побачити своє відображення в чийось очах і, попри всяку логіку, вибрав її.

Видавши голосний вигук, він розгорнув коня в його бік, щоб подивитися, як вони з сестрою розійдуться в різні боки. Щоб показати їй, що її ненависть така ж безсила, як і його власна.

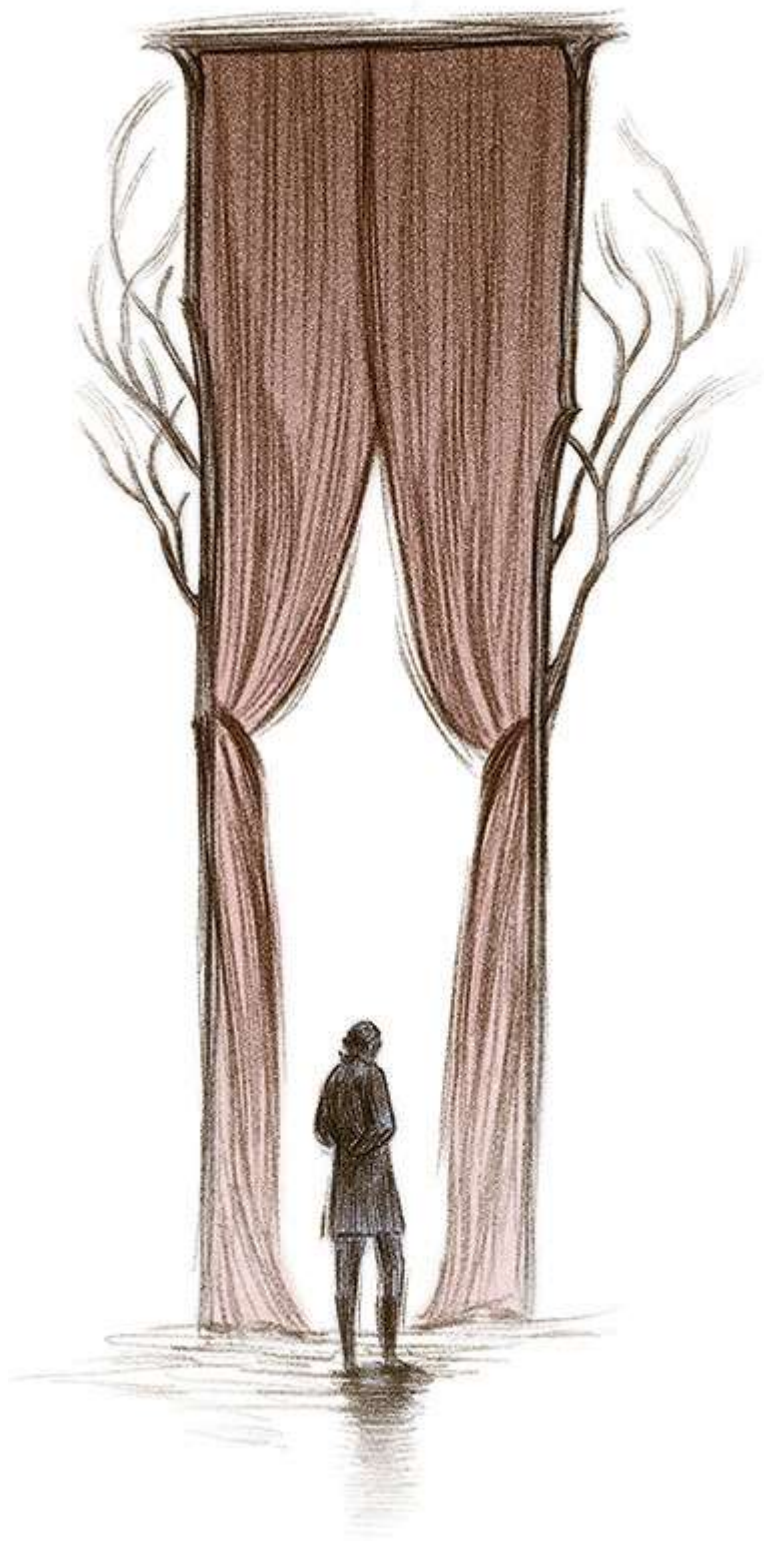

Зворотний шлях у Холлоу-Холл зайняв набагато більше часу, ніж дорога до палацу. Якимось неймовірним чином йому вдалося заблукати в Молочному лісі, і він відпустив поводи, дозволивши коні безцільно блукати частіше, поки гілки рвали його одяг, а тернові бджоли злісно дзижчали в нього над вухом.

- Мій принц, - сказала двері, коли він заліз по сходах. – До вашого брата дійшли новини про вашу останню витівку. Можливо, вам не варто...

Але Кардан лише засміявся.

Він продовжував сміятися, навіть коли Балекін наказав йому з'явитися до кабінету, чекаючи побачити там чергового слугу зі шкіряним ременем у руках. Але його старший брат був один.

- Судячи з того жалюгідного уявлення, що ти тут влаштував, я можу зробити лише один висновок: ти посварився з Нікасією, - сказав Балекін.

Кардан не був упевнений, що зможе втриматися на ногах, бо поруч з ним не було крісла, він сів просто на підлогу.

- Ти надто серйозно ставишся до швидкоплинних захоплень. Вони того не варті, – продовжив Балекін. Він вийшов з-за столу і глянув на молодшого з несподіваним співчуттям. - Це нічого не значить. Не треба драми.

- Я живу заради драми, – відповів Кардан.

- Відносини з Нікасією - це твій єдиний козир, - сказав його старший брат. – Батько заплющує очі на твої витівки, щоб зберігати мир із королевою Орлагом. Думаєш інакше він став би терпіти твою поведінку?

- А тобі я потрібний лише для того, щоб мати хоч якийсь вплив у Підводному світі, – припустив Кардан.

Балекін не став цього заперечувати.

- Коли Нікасія втомиться від свого нового коханця, вона має повернутися до тебе, ти мене зрозумів? А тепер вирушай у ліжко. Один.

Підводячись сходами, Кардан згадував, як він клявся, що ніколи не боротиметься за розташування якоїсь підводної принцеси. Тепер йому слід було бути обережнішим, інакше він ризикував порушити дану собі обіцянку.

ІХ. Принц Ельфхейма тупцює на місці

Ноги Кардана у відполірованих чорних чоботях лежали на камені, а його голова лежала на зовсім безглуздій книзі якогось смертного автора. Відколи він прочитав ту історію про Дівчинку, Кролика та Злу королеву, у нього з'явився смак на людську літературу. Хоб із ринку обмінював книги на троянди, які Кардан крав із королівського саду.

Неподалік, над морем тигрових лілій, билися спрайти в шлункових шапочках і з крихітними піками, розміром із зубочистки. Піднявши голову, він побачив, що над ним стоїть Нікасія з кошиком у руці.

- Я хочу поговорити. - Розстеливши на траві підстилку, вона сіла поруч і почала викладати перед собою невеликі рибні коржики, обгорнуті водоростями. Закінчивши приготування, дівчина дістала з кошика пляшку із зеленим вином.

Кардан наморщив носа. Йй не було чого так себе турбувати. Він жодного разу не намагався нагадати Нікасії та Локку про те, що сталося на святі Балекіна. Все повернулося на круги свої, і вони вчотирьох продовжили наводити жах на придворних. І навіть якщо його жорстокість віддавала їдким присмаком розпачу, навіть якщо з його губ злітали лише образи та глузування – яке це мало значення? Він завжди був жахливий.

Просто тепер він став ще гіршим.

– Пригощайся, – запропонувала Нікасія.

Раз Кардан більше не збирався правити Підводним світом - він був не зобов'язаний їсти їхню їжу.

- Може, після того, як ти поясниш, навіщо ти мене потривожила.

- Я хочу, щоб ти прийняв мене назад, - сказала вона. – Нам необов'язково відмовляти від усіх планів. Ми можемо повернути наші стосунки, і все стане, як і раніше.

Кардан удавано позіхнув, не бажаючи радувати її своїм подивом. Він сподівався почути ці слова, коли виявив їх із Локком на підлозі своєї кімнати, але тепер вони не викликали в нього жодних почуттів.

Виходить, Балекін мав рацію. Нікасія була лише швидкоплинним захопленням. Мабуть, його старший брат мав рацію і щодо того, що без неї Кардан не мав жодної політичної ваги. Без неї він був лише нікчемним молодшим принцом.

На щастя Кардана мало турбувала політика. Або покарання Елдрета.

- Ні, нічого не вийде, - відповів Кардан. - Але мені цікаво: що змусило тебе передумати?

Краєм ока він помітив, як один із спрайтів упав у квітку, а потім вибрався з нього, густо вкритий помаранчевим пилком. Інший спрайт переможно підняв свій спис.

Нікасія не відповідала, нервово колупаючи рибний корж.

Кардан підняв брову.

- О, то це не ти його покинула?

- Все набагато складніше, - сказала вона. - І це торкається твоєї репутації.

- Невже?

- Послухай! Локк взяв одну зі смертних дівчат собі в коханки, - вигукнула Нікасія з тремтінням, що погано приховується в голосі. Кардан мовчав. Він був зовсім спантеличений.

«Одну зі смертних дівчаток».

- Ти ж не чекаєш, що я тебе пошкодую? - нарешті спитав він.

- Ні, - повільно промовила Нікасія. - Я чекаю, що ти посмієшся з мене і скажеш, що я це заслужила, - з нещасним виглядом вона подивилася в бік Холлоу-Холла. - Але я думаю, що цим вчинком Локк хоче принизити не тільки мене, а й тебе. Уявляєш, як це виглядає збоку? Він украв твою коханку і одразу ж втратив до неї будь-який інтерес.

Але Кардана ні краплі не хвилювало, як це виглядало збоку.

- Яку він вибрав? - Запитав він. - Яку зі смертних?

- Хіба це важливо? - Нікасія почала виходити з себе. - Будь-яку. Обом.

Це мало значення. Людські дівчата нічого не означали, вони були ніким. Насправді Кардан мав радіти, що Нікасія так скоро отримала по заслугах, але чомусь він сердився ще більше, ніж раніше.

- Уявляєш, що генерал зробить з Локком, коли той усе зіпсує? Отоді й зловтішся насолоду.

- Цього недостатньо, - відповіла вона.

- А що ще тобі потрібно?

- Покарай їх. - Нікасія взяла його за руки, і в її очах спалахнула рішучість. - Покарай усіх трьох. Переконай Валеріана, що йому сподобається катувати смертних. Змуси Локка підіграти. Примусь їх усіх страждати.

— З цього й треба було починати, — сказав Кардан, підводячись на ноги. - Я б погодився на цю витівку просто заради веселощів.

І тільки потім, дивлячись, як Джуд бореться з потоком, стоячи до пояса в річковій воді, він зрозумів, що даремно все це затіяв. Навколо неї червоними колами розходилося чорнило, яке Валеріан викинув з її шкільної сумки. Зовсім поруч нишпорили гострозубі ніксі.

Мокрі каштанове волосся Джуд прилипло до обличчя. Щоки почервоніли від холоду, а губи посиніли. Її темні очі горіли ненавистю та зневагою.

І це було справедливо, адже саме через нього вона опинилася у воді. Валеріан, Нікасія і навіть Локк скалили зуби і відпускали уїдливі коментарі з берега.

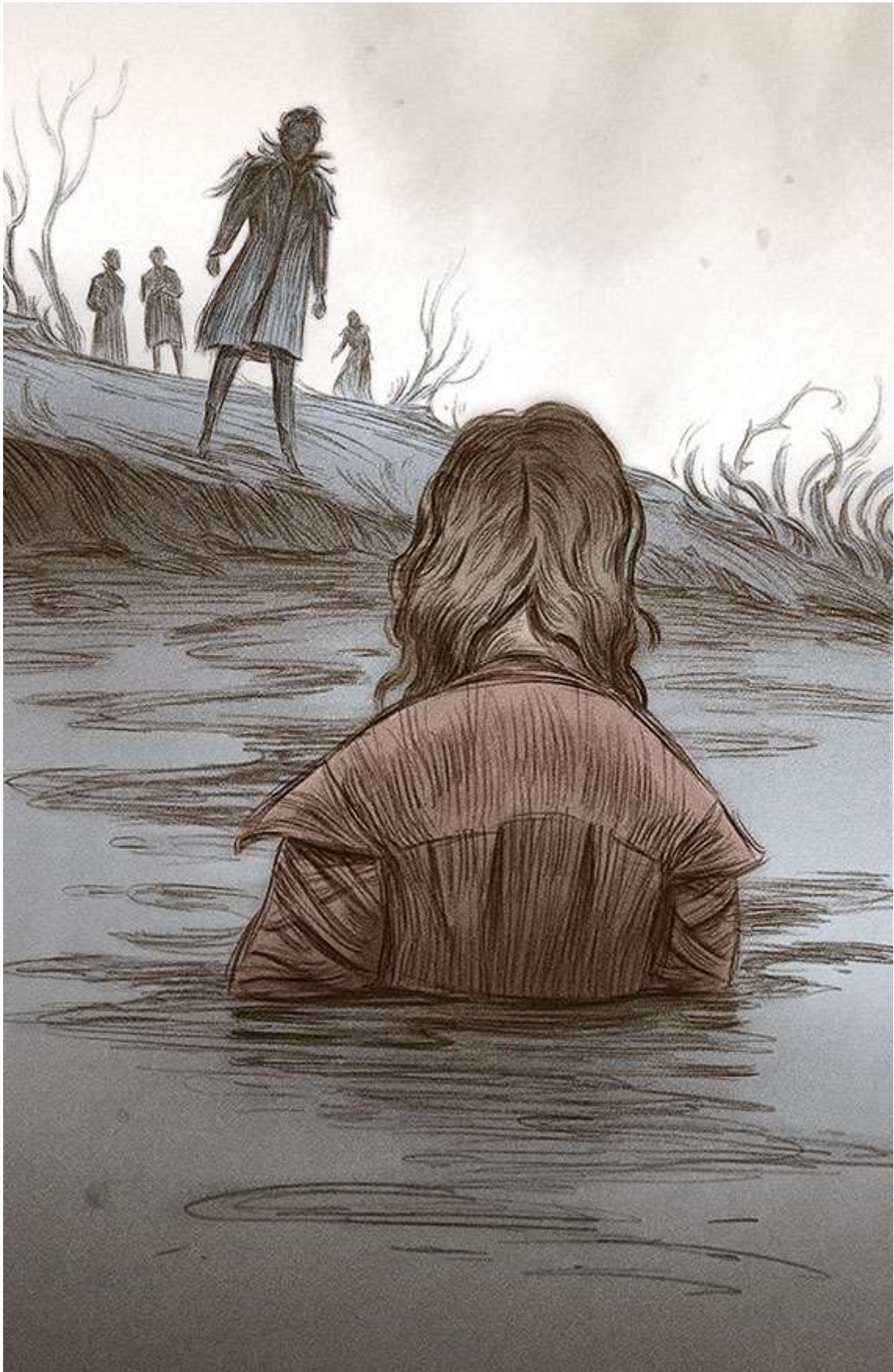
Джуд треба було поставити на місце. Вона мала кланятися і лебезити. Вона мала підкоритися і визнати його перевагу. Якби вона навчилася принижуватись – це пішло б їй лише на користь. Йому хотілося, щоб вона благала його про помилування.

- Здавайся, - сказав Кардан, не чекаючи жодного опору.

- Ніколи. - У куточках її губ грала нервова посмішка, наче вона сама не могла повірити своїм словам. Найбільше принца бісило те, що вона могла б прикинутися. Вона була смертною і могла брехати. То чому не скористатися цією перевагою?

Їй однаково не перемогти.

І все ж, після того, як у нього закінчилися погрози, сказані багатозначним напівшепотом, після того, як вона видерлася назад

на берег, Кардан зрозумів, що це він здався. Він утік із поля бою. І тієї ночі, як і багато наступних, він ніяк не міг викинути її з голови. Його не лякала ненависть, що горіла в її очах. Кардан розумів це почуття. Воно його зігрівало.

Але зневага його лякала. Наче Джуд дивилася крізь його відполіровану, шипасту броню, яку він так довго збирав по шматочках. Це нагадувало йому про те, як король і придворні дивилися на нього в давні часи, коли він ще не навчився закриватися від світу за допомогою жорстокості та байдужості.

І хоча вона була приречена, він заздрихав її переконаності, яка допомагала їй твердо стояти на своєму і щоразу кидати йому виклик.

Вона мала бути незначною. Вона мала бути нікчемною. Вона мала бути нічим.

Він мав перетворити її на ніщо.

Але щоночі образ Джуд переслідував Кардана. Її каштанові кучері. Мозолі на її пальцях. Те, як вона задумливо прикусувала губу. Він надто багато думав про неї. Він розумів, що одержимий, але не міг зупинитися.

І за це він ненавидів себе.

Він мав змусити Джуд визнати його перевагу. Змусити її просити прощення, стоячи навколішки. Він мав знайти спосіб змусити її захоплюватися ним. Змусити її благати про його королівську ласку. Капітулювати. Поступитися.

«Настав час обирати своє майбутнє». Так сказав Балекін, коли вперше привів Кардана у Холлоу-Холл. Але майбутнє не обирають. Ти просто вибираєш дорогу, яка веде до невідомості.

Вибереш одну – і тебе розірве кровожерливе чудовисько.

Вибереш іншу – і твоє серце стане кам'яним, вогненным чи скляним.

Через кілька років Кардан сидітиме за столом у Дворі Тіней, спостерігаючи за тим, як Таракан проганяє монетку по кісточках пальців, а потім закручує її на ребре, змушуючи впасти тим боком, якого він забажає.

Кардан знову і знову намагався повторити цей трюк, але його пальці відмовлялися підкорятися.

– Бачиш? Знову решка. – Таракан повторив рух, і монетка з дратівливою покірністю підкорилася його волі. – Але навіщо принцу вчитися розбійницьким трюкам?

– Хто ж не хоче керувати долею? – відповів Кардан, знову закручуючи монету.

Таракан ударив рукою по столу, і монета з дзвоном упала на підлогу.

– Запам'ятай: єдине, чим ти справді можеш керувати, – це ти сам.

Х. Король Ельфхейма намагається зробити щось
хороше

Напередодні зустрічі з фейрі-самітником у світі смертних Віві та Хізер запрошують їх на баббл ^[2]-чай. У ньому немає справжніх бульбашок: лише маленькі солодкі кульки, що плавають у пряному молочному чаї. У склянці Віві плавають шматочки трав'яного желе, а Хізер потягує лавандовий напій із приємним квітковим запахом.

Кардан абсолютно заворожений цією різноманітністю і наполягає на тому, щоб зробити ковток із кожної склянки. Потім він надкушує всі замовлені ними японські пиріжки: з грибами, капустою та свининою, кінзою та яловичиною. Той, що зі смаженою куркою, обпалює йому язик, і він тут же заїдає його десертом із заварним кремом та булочкою із солодкою бобовою пастою, що прилипає до зубів.

Хізер дивиться на Кардана з таким виглядом, ніби він відкусив голову спрайту прямо посеред званої вечері.

- Ти не можеш відкусити від пиріжка і покласти його назад у спільну тарілку, - обурюється Оук. - Це огидно.

Що ж, на думку Кардана, лиходійство може набувати різних форм, і він однаково гарний у кожній із них.

Джуд протикає залишки японської булочки своїми паличками і задоволено закидає їх у рот.

- Смачно, - нерозбірливо бурмоче вона, помічаючи, що всі дивляться на неї.

Віві сміється та замовляє ще пиріжків.

Повернувшись у квартиру Хізер, вони дивляться фільм про жахливу сім'ю, великий старовинний будинок і красиву, кмітливую медсестру, якій дістається вся спадщина. Кардан лежить на килимі, підперши голову однією рукою і поклавши іншу на талію Джуд. Він розуміє все, що відбувається на екрані, але при цьому нічого не розуміє. Для нього це так само дивно і незвично, як проводити час у світі смертних разом із її сім'єю. Кардан почуввається диким котом, який може вкусити просто за звичкою. Оук люб'язно надав їм свою кімнату, і, хоча ліжко зовсім вузьке, Кардан не заперечує, притягуючи Джуд ближче до себе.

- Напевно, ти вже сумуєш за своїм розкішним палацом, - шепоче вона в напівтемряві.

Він торкається її нижньої губи, проводить пальцем по м'якій шкірі її щоки, затримуючись на невеликій родимці, і нарешті зупиняється на крихітному шрамі - майже білій тонкій лінії, залишеній чийось мечем.

Спершу він роздумує над тим, щоб розповісти їй, як він ненавидів цей палац і мріяв втекти з Ельфхейму, ще дитиною. Але вона й так це знає. Може, краще нагадати їй, що розкішний палац належить не лише королеві, а й його королеві?

- Ні краплі, - нарешті відповідає він і відчуває, як вона посміхається, уткнувшись у його плече.

Але згадавши, як він мріяв залишити Ельфхейм, не може не подумати у тому, як відчайдушно вона хотіла залишитися. Через якісь труднощі вона пройшла і як уперто боролася. Вона продовжувала боротися і донині, хоча тепер цього не було необхідності.

— Ти мала всіх ненавидіти, — каже він. - Ненавидіти щодня, щосили.

- Я ненавиділа тебе, - нагадує вона, торкаючись його губами.

Наступного вечора Брайєрн чекає на них у лісі між шосе та житловим комплексом Хізер.

Виявляється, що колишній наймач Джуд – це пука у жилеті та казанку. У нього золоті козлячі очі, чорне хутро і, на думку Кардана, огидні манери. Його супроводжують пошарпаний клурикон та нервового вигляду оґр. Наявність охоронців означає, що Брайєрн боїться залишитися віч-на-віч зі своїми соверенами. Це навіть лестить Кардану, але Брайєрн дуже помиляється, якщо вважає, що ці двоє зможуть захистити його від Верховного Короля та Королеви Ельфхейму. Крім того, вони кланяються недостатньо низько, і Кардан вважає це образливим. Вони приголомшені його появою. Чомусь це дратує найбільше: вони думали, що він не зійде до того, щоб вирушити у світ смертних, і надасть Джуд робити все поодинці. Його королева одягнена в джинси та об'ємну кофту, яку люди називають толстовкою. Її волосся залишилося розпущеним, якщо не рахувати двох кісок у обличчя. Така зачіска Джуд могла б носити

і в Ельфхеймі, але тут вона виглядала звичайною смертною дівчиною, яка виросла серед людей.

Кардан одягнений у те, що дала йому Віві: чорну сорочку, джинси, чоботи та піджак. Ніякого золота чи срібла – лише обручки, які він навідріз виявився знімати. Він би ніколи не одягнувся в такий непоказний костюм з доброї волі.

- Отже, - повільно вимовляє Джуд. - Ти хочеш знову найняти мене на роботу.

Брайєрну вистачає розуму злякано здригнутися.

- Ваша Величність, - каже він. - Ми опинилися у дуже важкій ситуації. Двір північного заходу надіслав сюди своїх лицарів. Вони стверджують, що полюють на чудовисько, і їм начхати на закони нашого місцевого самоврядування. Лицарі змушують нас приєднатися до їхньої місії, але річ у тому, що цей монстр убиває всіх, хто заходить до його лісу.

- Цікаво, - задумливо каже Джуд. - І де ж цей...

- Який двір? - втручається Кардан, намагаючись утримати свою королеву від ухвалення поспішних рішень.

- Двір королеви Глітени, Ваша Величність, - покійно відповідає Брайєрн, але потім знову повертається до Джуд і простягає їй складений шматочок паперу. - Це мапа. Я подумав, що вона вам знадобиться.

Королева Глітену. Кардан хмурить брови. Він чув про цю королеву, але ніяк не може пригадати, що саме.

Джуд прибирає картку у свій рюкзак.

Брайєрн ніяково схиляє свою рогату голову.

- Я не був певен, що ви прийдете.

Джуд приміряє його таким поглядом, який Кардан не хотів би спіймати на собі.

- Тож ти порівняв мого прийомного батька з Гримою Міг і спробував тиснути на моє почуття провини?

- Навряд чи таке порівняння можна вважати недоречним, адже тепер Грима Міг займає почесне місце у вас при дворі, - з надією вставляє клурикон, який вперше заговорив за цей вечір.

- Та пішов ти, Ладхаре, - каже Джуд, закочуючи очі. - Так і бути, ми цим займемося. І не говоріть потім, що Верхній Двір нічого для вас не робить.

Цієї ночі Кардан лежить у ліжку, дивлячись на стелю, хоча Джуд уже давно спить.

Спершу він думає, що йому заважає незнайомий запах цього світу – залізний присмак, що просочив усе довкола. А може, він надто звик до оксамитових покривалів і пухових матраців, нагромаджених один на одного.

Але вислизнувши з ліжка, він розуміє, що причина його безсоння криється зовсім в іншому. Після зустрічі з Брайерном Джуд надто легко погодилася на всі його пропозиції. Так, вони повинні негайно надіслати листа королеві Глітене і наказати її представникам з'явитися до двору для проведення розглядів. Так, звичайно, вони мають викликати підкріплення. І, без жодного сумніву, він може подивитися карту, ось тільки вона загубилася на дні її рюкзака, так що, можливо, це варто відкласти на потім. Зрештою, вони ще будуть на цей час.

На вечерю Хізер приготувала те, що вона називала «соєвим м'ясом», і зробила всім «гамбургери» із соусом, листям салату та сирю цибулею, замоченою у воді. Оук з'їв цілих два. Після вечері Кардан опинився за невеликим столом на веранді, попиваючи рожеве вино з пластикового стаканчика і сміючись з того, як Віві описувала незграбні спроби Мадока прижитися у світі смертних.

То був чудовий вечір.

Подружжя має розділяти захоплення одне одного, і оскільки його дружина цікавилася стратегією та вбивствами – Кардан звик, що вона вважає за краще нападати першою. Якщо вона не робить цього зараз – то є причина.

Він іде до кухні, де лежить її шкіряний рюкзак. Порившись на дні, він знаходить карту Браєрна. Крім того, він знаходить стародавню кольчугу, яку Тарін – хто б міг подумати – виявила у королівській скарбниці.

Кардан хитає головою: так ось який її план. Вона прокинеться незадовго до світанку, одягне кольчугу, візьме меч свого смертного батька і поїде до лісу шукати чудовисько. Так ось що

задумала Джуд. Ось чому вона не хотіла брати із собою ні слуг, ні лицарів.

Можливо, йому варто було б сісти за стіл і дочекатися ранку, щоб упіймати її за руку, коли вона спробує вислизнути з дому.

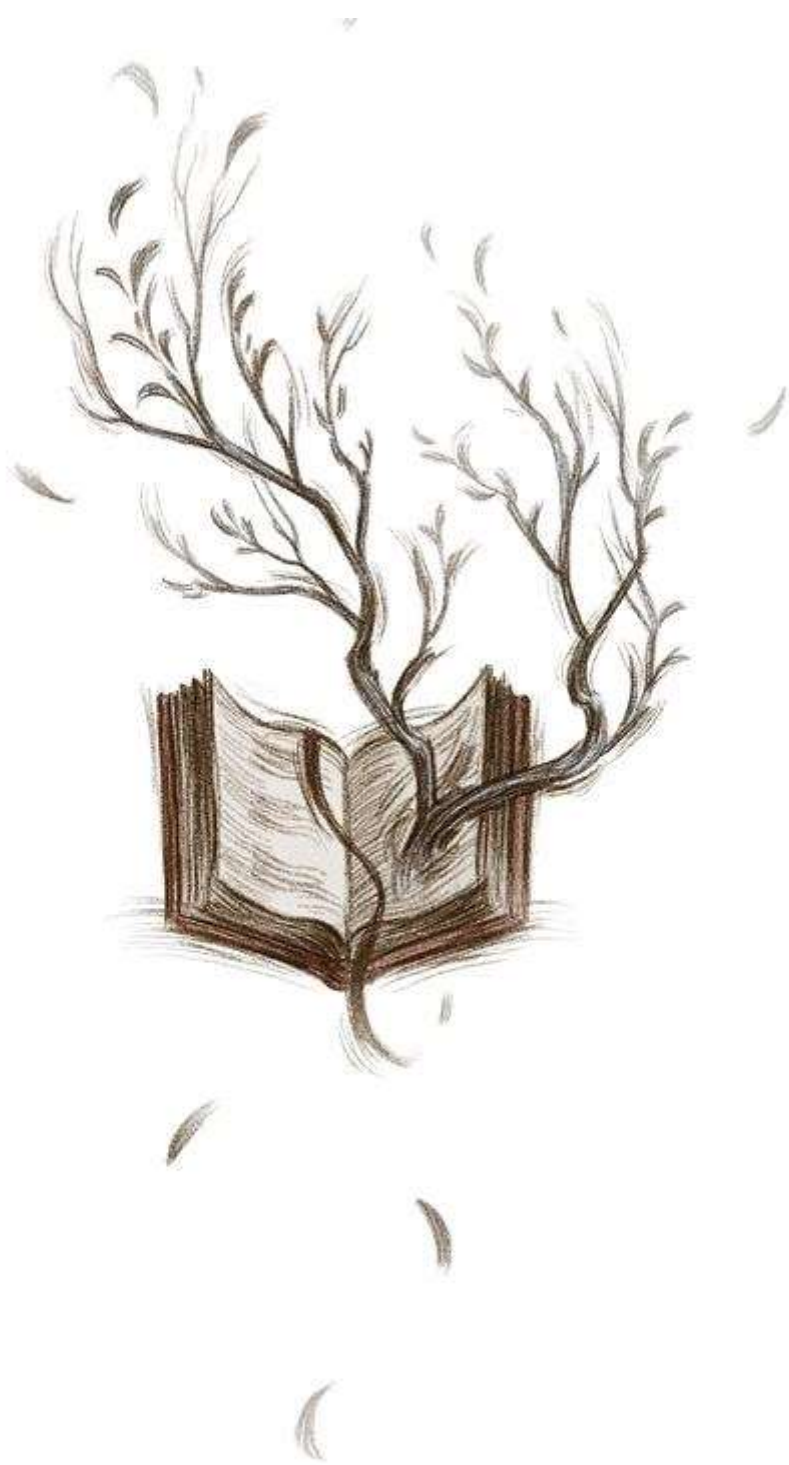
Але піднісши карту до вікна, крізь яке проникає тьмяне світло вуличної лампи, він вдивляється в написане і дізнається ще дещо. Поверх зразкових контурів лісу, де мешкає чудовисько, написано одне-єдине слово: АСЛОГ. І тоді Кардан нарешті згадує, як уперше почув про королеву Глітена, яка обдурила чесну троліху, позбавивши її нагороди за важку роботу.

Тепер на Аслог полює не лише Глітен, а й Джуд.

Може, йому вдасться все виправити. Може він єдиний, кому під силу це зробити.

Оук сонно піднімає голову, але, побачивши Кардана, хлопчик перевертається на інший бік, скидаючи з себе ковдру і закопується в подушки дивана, на який йому довелося промінати своє ліжко.

ХІ. Король Ельфхейма отримує те, що заслужив

Кардану не часто доводиться блукати світом смертних на самоті, і він цілком заворожений незвичним пейзажем. Перед ним простягається дорога, вкрита піском, щебенем і маслом, що погано пахне. Він проходить повз закриті продуктові магазини, перукарські салони і аптеки, в яких все ще горить світло. Все просочилося запахом заліза та гнилі, але Кардан майже не заперечує: у якомусь сенсі він уже звик до особливостей цього світу.

Перед виходом він одягнув одну з толстовок Віві, причепив Джуд меч за спину, а потім приховав зброю і все, що могло видати його нелюдське походження за допомогою чар.

На карті Брайєрна повністю відсутні назви вулиць, і її використання передбачає хороше знання місцевості, яким Кардан, на жаль, не має. Після кількох неправильних поворотів він прямує до заправки, сподіваючись отримати хоч якісь вказівки.

Над головою сивого касира висить телевізор, по якому показують прогноз погоди. Уздовж електричних кабелів розкладено солодкі батончики, а біля стіни вишикувалися три холодильники з газованими напоями та напівфабрикатами. Полиця з місцевими делікатесами складається з кількох упаковок солоних ірисок та банки варених крабів. Серед центрального проходу стоїть обертовий стенд з пошарпаними книгами: трилерами і

романтичної літературою. Кардан ліниво його крутить. Книга з напівголим чоловіком на обкладинці називається « *Графський граф* », а поруч стоять її продовження: « *Занадто багато графів* » та « *Піф-паф та граф* ». Обкладинка книги під назвою « *Сонний детектив* » є зображенням єдиного закритого ока.

Чого тут немає, то це карт.

- Вибачаю, - звертається він до чоловіка за стійкою, збираючись накласти на нього чари. Джуд про це все одно не дізнається, а йому необхідно поставити питання, які можуть здатися підозрілими. Але навіть незважаючи на те, що Кардан поглинений думками про Аслог, він не може ігнорувати спогади про Холлоу-Холл і моторошних зачарованих слуг.

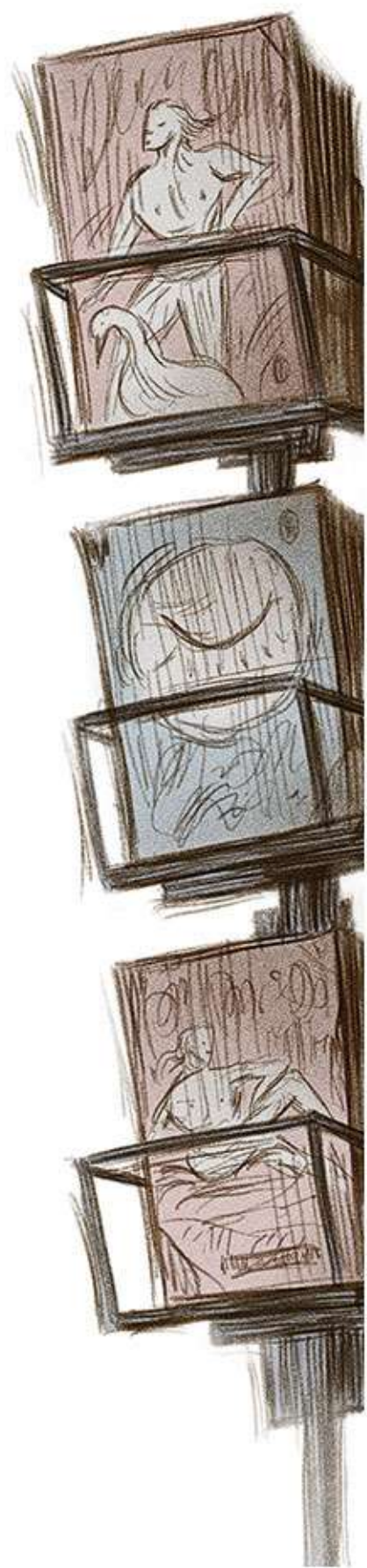
Нарешті він вирішує покластися на властиву людям дивність і сподіватися на краще.

- Чи не знайдеться у вас якоїсь карти, щоб я міг орієнтуватися на місцевості?

- Аякже, - чоловік тягнеться до ящика з сигаретами та різними ліками. Він дістає звідти складений аркуш паперу – карту трирічної давності. - Тепер у всіх є телефони з вбудованою навігацією. Ми перестали закуповувати нові, але можете взяти ось це.

Кардан розгортає карту на стійці і намагається знайти місце, де він знаходиться і куди йому потрібно прийти, порівнюючи її з марними каракулями Брайєрна.

Касир вказує на книги в м'якій обкладинці, засунуті в коробку поруч із жуйкою та цукерками. На фіолетовому фоні зображені мультяшні чорні дерева та довга назва, надрукована розмитим шрифтом із кривавими патьоками.

– Якщо шукаєте цікаві місця – візьміть мою книгу. Я і письменник, і видавець – все в одній особі. "Гід по секретних місцях Портленда, штату Мен".

- Дякую, сер, я скористаюся вашою порадою. - Кардан подумки вітає себе за те, що він успішно зійшов за людину.

І хоча чоловік бурмоче щось про дурних туристів, проводячи по товарах дивною стравою, Кардан впевнений, що це не має ніякого відношення до народу.

Звичайно, у нього немає людських грошей, але Верховний Король Ельфхейма не стане платити зачарованим листям, наче якийсь жалюгідний селянин. Натомість він простягає касиру зачаровані золоті монети і з самовдоволенням виглядом залишає магазин.

У світлі вуличного ліхтаря Кардан перегортає книгу касира. Ціла глава присвячена інопланетним викраденням, і він би не здивувався, якби з'ясувалося, що це справа рук Балекіна. Через вплив чар людям часто здавалося, що минуло лише кілька годин, хоча насправді в їхньому світі вже пролетіли десятиліття.

З книги він дізнається про привид, який часто з'являється у жвавих барах і сьорбає зі склянок відвідувачів, як тільки вони відвернуться. Кардан підозрює, що йдеться про Ладхара. Він пропускає кілька історій про примарних кораблів та русалок, які заманюють моряків на вірну смерть.

Нарешті він знаходить місце, де влаштувалась Аслог: Ліс Вільяма Бакстера. Кардан не знає, як довго вона там мешкає, але судячи з історій про відьму, яка живе частіше, – як мінімум кілька років. Колись через ліс проходила дорога, але лісничі перекрили цей шлях після того, як кілька бігунів пропали безвісти.

Тепер, коли у нього є справжня карта з назвами вулиць, він легко знаходить закриту дорогу, перестрибує через паркан і скочується в яр.

У лісі навіть повітря здається тихим. Шум автомобілів та безперервний електричний гул залишаються позаду. Кардан із

задоволенням розвіює свій гламур і жадібно вдихає аромат моху та вологої землі. Місячне світло пробивається крізь листя дерев, відбиваючись від листя та каміння. Він безшумно рухається у бік хащі, і незабаром вловлює новий запах: палене волосся.

Аслог стоїть неподалік, схилившись над двома камінням. Її масивні руки крутять імпровізований млин, з якого сиплеться білий порошок. Поряд з нею Кардан помічає погнутий гриль, який виглядає так, ніби троліха знайшла його у купі сміття. Крім того, по галявині розставлені іржаві стільці і навіть один старий диван, порослий грибами. Тут і там на траві валяється рваний одяг.

– Королевич, – каже Аслог. – Тут, у світі смертних.

– Я теж не сподівався знайти тебе тут, Аслог із Заходу. Цікаво, через що королева Глітена оголосила на тебе полювання? Адже справа явно не в твоєму скромному господарстві, – він махає у бік її жахливого жорнового пристосування.

– Я додала у свій хліб кістяне борошно, – пояснює вона. – Молоть її не складніше, ніж будь-яке зерно. Моя випічка прославиться ще більше, ніж колись, хоч і з іншої причини. І що, коли я подала до столу королеви Глітени кістки її чоловіка? Знатиме. На відміну від неї я завжди повертаю борги.

Кардан насмішкувато пирхає, і вона піднімає на нього здивований погляд.

– Що ж, – каже він. – Це просто жахливо, але все ж таки трохи забавно. Вона з'їла його з олією чи з варенням?

– А ти все ще смієшся, коли було б краще промовчати, – сердито бурчить Аслог. – Деякі речі ніколи не змінюються.

Кардан не уточнює, що насправді він сміється, коли нервує.

– Я прийшов, щоб зробити тобі пропозицію, Аслог. Я не такий, як батько. Як Верховний Король, я можу змусити королеву Глітену віддати належні тобі землі, хоч це й не звільнить тебе від покарання за скоєні тобою злочини. І все ж я можу тобі допомогти, якщо ти мені дозволиш.

– Яка тобі справа до парочки смертних? Мені здавалося, що люди тебе не турбують, поки ти не взяв за дружину одну з них. Мені здавалося, що тебе взагалі нічого не турбує.

– Ти казала, що історії змінюються і юнаки змінюються разом із ними. Ми вже не ті, що були раніше.

– Колись я була б щаслива почути таку пропозицію. Але вже надто пізно. Я надто сильно змінилася. – Троліха починає сміятися. – Що там у тебе за спиною? Звичайно, не зброя. Воїн із тебе нікчемний. Кардан трохи сором'язливо відводить погляд. Аслог права: він не воїн.

– Я – Верховний Король Ельфхейму. Я підняв острів із дна моря. Я задушив десяток рицарів виноградною лозою. Навряд чи мені знадобиться зброя, але з нею я виглядаю набагато загрозливіше, хіба не так?

Він не додає, що забрав меч тільки для того, щоб уповільнити Джуд, якщо вона прокинеться раніше і неправильно оцінить ситуацію, що склалася.

- Давай краще сядемо, - каже Аслог, вказуючи на один із стільців. Кардан прямує до неї. Три кроки – і земля йде з-під ніг. У нього є всього кілька секунд, щоб сварити себе за дурість, перш ніж він ударяється об дно ями. Металевий стілець падає йому на голову. Навколо нього розсипано блискучі чорні шматочки. Він робить вдих і відразу заходиться в приступі кашлю, відчуваючи, як горять його легені.

Залізо.

Відкинувши стілець, Кардан схоплюється на ноги. Частинки металу прилипли до його одягу, і кожен дотик до шкіри відчувається як крихітний опік.

Він впевнений, що Джуд не попалася б на цей прийом. Вона була б насторожі з тієї самої хвилини, як опинилася в лісі.

Ні, не так. Джуд настороже кожну секунду, кожен день її життя.

Не кажучи вже про те, що їй не страшне залізо. Якщо він помре ось так, потрапивши в дурну пастку, вона ніколи його не пробачить.

– Навіть Верховний Король боїться заліза, – каже Аслог, дивлячись на нього зверху донизу. Над її головою він бачить крони дерев і повний місяць – сяючу срібну монету, яка котиться нічним небом. До перших проблесків світанку ще далеко, та й Кардан навряд чи побачить лінію обрїю з дна ями.

Аслог нахилиється і піднімає з землі довгу жердину. Він виглядає так, ніби хтось узяв граблі і приробив до палиці зазубрене

вістря. Троліха опускається навколішки і намагається проткнути Кардана, наче рибу.

Вона промахується двічі поспіль, але третій удар зачіпає його плече. Кардан відкочується за межі її досяжності та піднімає металевий стілець, використовуючи його замість щита.

Аслог сміється.

– Навіть тебе можна позбавити сили, королевічу.

Його серце б'ється так сильно, що готове вистрибнути з грудей. Лежачи в пилу залізної тирси, він звертається до своєї магії. Він відчуває землю, відчуває, що все ще може витягти з неї трохи сили. Але коли він звертає свою волю до дерев, маючи намір опустити їхні гілки до краю ями, його контроль слабшає. Залізний пил притуплює його здібності.

Кардан знову простягає нагору щупальця своєї магії і бачить, як гілки тремтять, повільно пригинаючись до землі. Можливо, якщо він дуже зосередиться.

Аслог знову тицяє в нього своїм імпровізованим списом. Він прикривається стільцем, і від удару метал дзвенить як дзвін.

- Це безглуздо, - каже він, звертаючись до Аслог. - Ти спіймала мене в пастку. Я нікуди звідси не подінусь, то чому б нам не поговорити.

Він ставить іржавий стілець на землю і сідає, обтрушуючись від залізного пилу, який палить йому руки. Потім він із демонстративною недбалістю схрещує ноги.

- Ти хочеш щось мені сказати, перш ніж я проткну тебе наскрізь? - Запитує вона, але не завдає чергового удару. - Ти посмів з'явитися в мій ліс зі своєю образливою пропозицією. Невже ти думаєш, що королева Глітен єдина, кого я хочу покарати? Так, твій батько мертвий, але це означає, що хтось має успадкувати його боржок.

Кардан робить глибокий вдих.

- Дозволь, я розповім тобі історію.

- Ти? - дивується вона. - Історію?

- Давним-давно, - починає він, підвівши голову. Його плече ніє від болю. Він знову відчувається дитиною, яка спить у стайні. - Жив у світі юнак з гострим язиком.

- О ні! - сміється Аслог. - Це звучить так знайомо.

— Можливо, — посміхається Кардан, сподіваючись, що посмішка приховає його хвилювання. Йому на думку приходять спогади про те, як Локк розповідав історії, пишучи на ходу і спрямовуючи сюжет у найцікавіше русло, щоб справити враження на слухача. Він відчайдушно сподівається повторити цей трюк.

- Юнак жив на острові і вічно дратував оточуючих, знаходячи все нові способи їх принизити. Через його глузування мешканці

острова починали ненавидіти себе, але ще більше вони ненавиділи самого юнака. Він був страшенно грубий до місцевих дівчат, воліючи образливі зауваження, а не поцілунки. Може, він мав на те причини, а може, він просто народився злим – це не так важливо. Але навіть ці знущання не приносили йому задоволення. Тому він пішов у ліс, де мешкала одна троліха, і попросив її перетворити його серце на камінь.

– Цікава варіація історії, – каже Аслог. З задоволеним виглядом вона притягує один з іржавих скрипучих стільців і зручно розташовується на краю ями.

- Він був злий, - ця частина дається Кардану легко. – І дурний. Але з кам'яним серцем він більше не міг відчувати задоволення і біль, страх і надію. Спочатку це здавалося йому благословенням. Йому більше не потрібно було залишатися у своєму селі, і, зібравши нечисленні пожитки, він вирушив у подорож через море, щоб знайти свою долю.

Зрештою юнак зійшов на берег у невеликому місті і знайшов роботу в місцевій таверні: він тягав у льох барильця елю, візки з цибулею, голівки сиру, ріпу та пляшки кислого вина, яке хитрий господар таверни розбавляв водою. Саме його посилали ламати шиї курчатам та викидати п'яниць, у яких закінчувалися гроші на випивку. Йому платили зовсім мало, зате дозволяли спати на дерев'яній підлозі поруч із загасаючим каміном і давали стільки мисок жирного супу, скільки він міг з'їсти.

Якось, лежачи біля каміна, він підслухав, як двоє чоловіків обговорюють незвичайне змагання. Багатий воєначальник шукав нареченого своєї дочки. Все, що потрібно було зробити – це провести з нею три ночі, не виказавши страху. Жоден із чоловіків не хотів випробувати успіх, але хлопець вирішив, що зі своїм кам'яним серцем він легко пройде це випробування.

– Полководець? – скептично перепитала Аслог.

– Саме, – підтвердив Кардан. – Жорстокий та кровожерливий. Він розпалив безліч воєн, і, можливо, саме тому його дочка виявилася проклятою.

- Ти знаєш, чому народ розповідає історії? - Запитує Аслог, нахилившись вперед так, що з її стільця сипнеться іржа. – Адже ми не можемо збрехати. Як у нас це виходить?

Тролліха говорить так, ніби він ніколи про це не замислювався, але вона помиляється. Кардан постійно ставить це питання.

Він намагається не показувати свого хвилювання.

– Бо будь-яка історія – правдива, якщо в неї вірить сам оповідач, а деталі можна й опустити.

Пом'якшившись, Аслог відкидається на спинку стільця.

- Краще б твоєї історії бути правдивою, маленький королю, або в тебе відсохне язик, а в мене скінчиться терпець.

Кардан пропускає її загрозу повз вуха і продовжує свою розповідь.

- Того вечора юнак висловив господареві таверни все, що він про нього думає, і пішов, створивши собі чергового ворога. Він сів у свій човен і поплив до земель полководця. Оглянувши юнака з голови до ніг, полководець похитав головою, але все одно дозволив йому зазнати успіху і спробувати зняти прокляття з нещасної дівчини. "Якщо проведеш з моєю дочкою три ночі, то отримаєш її і весь мій стан на додачу", - сказав полководець. Оглянувши розкішний маєток, юнак вирішив, що навіть якщо багатство не принесе йому щастя, то принаймні він

з може провести все життя в приємному неробстві.

Але до настання вечора власна байдужість почала здаватися йому дивною. Він їв смачну їжу, але вона не приносила йому задоволення. Його викупали і вбрали в гарний одяг, але він з тим самим успіхом міг би одягнути і брудний мішок. Юнак благав троліху подарувати йому кам'яне серце, але тільки тоді він усвідомив, яке воно важке. Він думав про те, що йому варто було б боятися наступної ночі. Але він не боявся, отже, з ним було щось не так.

Коли на землю опустилася ніч, його відвели до покоїв з ліжком, прихованим балдахіном. Юнак оглянув кімнату і побачив, що стіни поцятковані слідами від пазурів. Він відкинув покривало, і по кімнаті розлетілося пір'я. Опустивши погляд, він помітив на килимі страшну криваву пляму.

У цей момент у кімнаті з'явилося чудовисько, вкрите хутром, а в роті у нього сяяли гострі ікла. Тільки кам'яне серце утримувало юнака на місці, хоча він і був упевнений, що двері до кімнати надійно зачинені. Він знав, що коли спробує втекти, то помре.

Якийсь час вони стояли, не ворухнувшись. Юнак думав, що чудовисько нападе на нього, як тільки він зрушить з місця, а чудовисько чекало, коли він виявить хоч краплину страху. Нарешті хлопець підійшов до зачарованої дівчини і торкнувся світлого хутра на її підборідді. У відповідь вона схилилася, дозволяючи гладити себе по голові, наче домашню кішку.

На мить Кардан замовкає. Історія добігає кінця, але йому потрібно, щоб Аслог ще трохи його послухала. Він не бачить лінії обр'ю і тому не знає, скільки часу провів у цій ямі. Єдиними покажчиками служать зірки, що повільно тануть.

- Так вони і провели всю ніч: юнак сидів на ліжку і дивився на чудовисько, що звернулося біля його ніг. Він ніколи не стикався з магією, здатною перетворити людину на монстра. Його серце залишалось таким же важким і холодним, але йому було цікаво, щоб він відчув, якби міг відчувати.

Нарешті юнак провалився в сон і прокинувся лише вранці. Він був першим, хто пережив першу ніч, і на його честь влаштували ціле свято, але варто йому запитати хоч щось про свою зачаровану наречену, як всі навколо замовкали. І тоді він вирішив обійти землі полководця, щоб дізнатися про все самому.

Біля краю лісу він знайшов маленький будиночок, в якому жила стара жінка. "Допоможи мені посадити трави", - попросила вона, але юнак все ще був злим. «Я б не став допомагати власної матері, то чому ж я повинен допомагати тобі?» - Запитав він. Стара жінка подивилася на нього своїми каламутними очима і сказала: «Ніколи не пізно навчитися бути добрим сином». Він не знав, що на це

відповісти, і все ж допоміг старенькій посадити її трави. Коли вони закінчили, як подяка жінка розповіла йому, що дівчинку ростили такою ж кровожерливою, як і її батько, але коли вона забажала скласти зброю - полководець розлютився. Юнак спитав, чи можливо, що полководець прокляв свою власну дочку, але старенька нічого не відповіла.

Друга ніч минула так само, як і перша. Чудовисько гарчало йому в обличчя, але він не втік і не заплакав від страху, тож вони мирно дочекалися ранку.

- Дай здогадаюся, - каже Аслог. - Третя ніч теж пройшла як по маслу. Всі прокляття були зняті, вони одружилися і жили довго і щасливо, а сенс історії в тому, що любов спокутує наші гріхи.

- Ти думаєш, що дівчата-монстри і юнаки зі злими мовами не заслуговують на любов? - питає Кардан, і його серце починає битися сильніше, коли він помічає, що на небі лишилося лише кілька зірок. Якщо він зможе утримати увагу Аслог, то, можливо, вибереться з цієї колотнечі живим.

- Це історія про те, що всі одержують те, що заслужили? - Запитує троліха.

- Дослухай і дізнаєшся, - відповідає Кардан. — Наступного дня юнак знову подався гуляти по землях полководця і прийшов до будинку старої жінки. На цей раз вона зашивала рвані ковдри. "Допоможи мені зашити ковдри", - сказала вона. «Я не став би допомагати своїй сестрі, то чому ж я повинен допомагати тобі?» - Запитав юнак. Бабуся примружила очі, наче вона могла бачити його кам'яне серце, і сказала: «Ніколи не пізно навчитися бути добрим братом». Він не знав, що на це відповісти, і тому в нього не залишилося іншого вибору, як допомогти їй. Коли вони закінчили, як подяка жінка розповіла йому, що вона відьма і що це саме вона наклала прокляття на дочку полководця. Дівчина попросила дарувати їй таку силу, щоб батько більше не міг її контролювати. Але полководець погрозами змусив відьму змінити заклинання таким чином,

Аслог хмурить брови.

До третьої ночі весь будинок перебував у стані нетерплячого очікування. Юнак нарядили в одяг жениха і вирішили провести весілля просто на світанку. Сам полководець похвалив хлопця за його сміливість.

Але поки юнак чекав чудовиська, думки про дівчину та її прокляття не давали йому спокою. Він думав про те, що кам'яне серце і гостра мова не принесли йому нічого, крім неприємностей. Він розумів, що ніколи не знайде щастя, але й горе ніколи не зможе торкнутися його душі. Він міг би жити в

ситості та достатку. Але ніщо не могло повернути йому те, що він втратив. І коли перед ним постало чудовисько – він закричав.

– Він просто дурень, – каже троліха.

– Так, але ж ми й так це знали, – погоджується Кардан. - Бачиш, він зрозумів, що йому не обов'язково відчувати страх. Достатньо було його зобразити. А оскільки він мав кам'яне серце – він не боявся смерті. І тоді він вирішив ризикнути. Ти й сама знаєш, що сталося далі. Потвора відкинула його до стіни, і щось у його грудях тріснуло від важкого удару.

– Його серце, – каже Аслог. - Як шкода, що йому довелося одночасно випробувати і страх та передсмертну агонію.

Кардан посміхається.

- На нього наринув всепоглинаючий страх, але разом з тим він відчув, як його серце сповнюється дивною і ніжною любов'ю до неї - його зачарованої нареченої.

«Тивилікувала моє серце, – сказав юнак зі сльозами на очах. – А тепер дозволь мені назавжди зберегти твій прокляття».

Зачарована дівчина зупинилася, прислухаючись до його слів, і тоді він пояснив їй свій план. Вона вийде за нього заміж, а хлопчик присягнеться, що кожну ніч, яку вони проведуть разом, він буде хоч трохи наляканий. І ось так дівчина-монстр і жахливий юнак із гострим язиком стали чоловіком та дружиною. Вона залишилася сильною, а він повернув своє серце. І все тому, що він не злякався ризикнути.

- То в чому ж мораль історії? - Запитує Аслог, піднімаючись зі свого іржавого стільця.

Кардан теж підводиться на ноги.

- Думаю, кожен виносить із історії свій власний урок, але, якщо хочеш, я можу запропонувати тобі варіанти. Наприклад: мати серце дуже важко, але без нього життя втрачає будь-який сенс. Або ще один: історії можуть виправдати все що завгодно.

Цілком не важливо, ким є юнак з кам'яним серцем, герой він чи лиходій. Не важливо, чи отримав він по заслугах. Ніхто, окрім оповідача, не може нагородити чи покарати його. І тільки від оповідача залежить, як слухач ставитиметься до героя. Якось ти сказала, що історії змінюються. Настав час змінити твою історію. Королева Глітена обдурила тебе, а Верховний Король не слухав твої скарги. Тебе позбавили заслуженої нагороди, але ти не повинна проживати все життя саме в цій історії. Жодне серце не повинно залишатися кам'яним.

Аслог піднімає очі до неба і хмуриться.

- Якщо ти думаєш, що твоя історія допоможе тобі дотягнути до світанку і застати мене зненацька, то дуже помиляєшся. Мені потрібно лише кілька секунд, щоб убити тебе, королевичу.

- Не хочу тебе розчаровувати, але я чекав зовсім не світанку. Хіба ти не чуєш кроків моєї королеви? Їй ніколи не вдавалося крастись так само тихо, як це роблять феїрі. Не маю сумніву, що ти чула про Джуд Дуарта, яка перемогла «червону шапку» Гриму Мог і поставила Двір Зубов на коліна. Вона завжди рятує мене з колотнеч. Навіть не знаю, щоб я без неї робив.

Мабуть, Аслог чула про Джуд, бо вона відвертається від ями і вдивляється в хаші. У цей момент Кардан зосереджує всю волю, звертаючись до землі. Його сили притуплені знаходженням у світі смертних і залізним пилом, що покриває його з голови до ніг, але він все ще Верховний Король Ельфхейма. Вікові дерева схиляють свої гілки досить низько, щоб Кардан міг ухопитися за одну з них і вибратися з ями.

Як тільки його ноги торкаються землі, він вистачає покинутий стілець.

Аслог здивовано повертається до нього. Кардан не вагається ні секунди, і іржаві ніжки врізаються прямо в живіт троліхи, відправляючи її в яму.

Попавшись у свою ж пастку, вона пускає відчайдушне виття: залізна стружка, розсипана на дні, робить свою справу. Поки Аслог піднімається на ноги, Кардан дістає з-за спини меч Джуд. Він спрямовує вістря Заходу прямо на троліху. – Кожна частина моєї історії – чиста правда, а от усі разом – досконала вигадка, – каже він, винувато знизуючи плечима. Аслог метається дном ями, дряпаючи коріння дерев і бруд, з яких утворюються стіни її несподіваної в'язниці. Вона більша за Кардан, але не настільки, щоб вибратися звідти без сторонньої допомоги. Зрештою, вона готувала свою пастку з розрахунком на те, що в неї може потрапити хтось із лицарів королеви Глитени.

- І що тепер?

– Тепер ми почекаємо сходу сонця, – каже Кардан, дивлячись на червоний горизонт. – І ніхто не помре. Він терпляче чекає, поки червона заграва перетворюється на золоту, а блакитні фарби вранішнього неба витісняють залишки ночі. Він чекає, поки шкіра Аслог не починає покриватися сірою скоринкою, і не відводить погляд від її скам'янілих очей, які дивляться на нього з осудом та образою.

Зрештою Кардан падає на траву. Він лежить на спині, втративши рахунок часу, ніби одурманений, поки дзвін тонких лусочок металевої кольчуги не повертає його до реальності. Піднявши голову, він бачить, що до нього з усіх ніг біжить Джуд.

- Та що з тобою не так? – кричить вона, падаючи навколішки поруч із ним. Вона стягує щільну тканину толстовки з його плеча, щоб подивитися на рану. Її холодні пальці обпікають його розпалену шкіру. Це приємно. Він сподівається, що вона не прибере руку.

- Ти сказав, щоб я не йшла в ліс поодинці, а сам...

- Я знав Аслог, – каже він. – Ми були друзями. Гаразд, може, не зовсім друзями, але вона мені подобалася. І я вирішив пограти у героя. Мені було цікаво, як це.

- І як? - Запитує Джуд.

- Здається, це не для мене, - зізнається Кардан. - Я думаю, що надалі наші ролі правителів мають бути здебільшого декоративними. Буде краще, якщо Нижні Двори та фейрі-самітники самостійно розбиратимуться зі своїми справами.

- А я думаю, що в тебе отруєння залізом, - каже Джуд. Швидше за все, вона має рацію, але Кардану все одно трохи прикро, адже він щойно запропонував чудову ідею.

- Ти злишся тільки тому, що мені вдалося виконати твій шалений план раніше за тебе, - зауважує він.

- Це не так. - Джуд допомагає йому підвестися на ноги, підтримуючи його за здорове плече. - Я не настільки самовпевнена, щоб почати бій із тролем прямо посеред ночі. І я точно не змогла б заговорити її до смерті.

- Вона не мертва, - заперечує Кардан. - А лише укладена в камені. До речі, нам потрібно попередити слуг, щоб вони доставили її назад до Ельхейму до заходу сонця. Можливо вона досить важка.

- О, швидше за все, - погоджується Джуд.

- Шкода, що ти не чула моєї розповіді, - продовжує він. - Це була історія про гарного юнака з кам'яним серцем та природною схильністю до лиходійства. Тобі б сподобалось.

Вона сміється.

- Ти справді просто жахливий. Я сама не розумію, чому твої слова змушують мене посміхатися.

Він дозволяє собі спертися на її плече і насолодитися теплом у її голосі.

- Все-таки в геройстві є щось хороше. Одна-єдина річ. Адже мені вперше не довелося хвилюватись за тебе.

- Наступного разу, коли захочеш щось сказати, - каже Джуд, - благаю тебе не робити цього так драматично, ніби ми актори в театрі.

Його плече ніє від болю, і, швидше за все, він правда отруївся залізом. Кардан виразно відчуває, що в нього паморочиться в голові. Але він усміхається деревам, лініям електропередачі та білим смугам хмар.

- Якщо тільки ти благаєш, - каже він.

Подяки

Від початку і до кінця це був дивний та чарівний проект, у якому мені допомагало безліч людей.

По-перше, я маю подякувати моєму агенту Джоанну Вольпе за те, що ця книга взагалі з'явилася на світ; мого редактора Альвін Лінг за те, що вона взялася за такий дивний проект; і нашого арт-директора Каріну Гранда за те, що вона виконала велику роботу, щоб представити вам кінцевий результат. Дякую Рукай Дауду і Джордану Хіллу за те, що вони встигають простежити за величезною кількістю дрібних деталей, а найголовніше - простежити за мною. Дякуємо Сієні Конксол та всім співробітникам відділу маркетингу та реклами в «Little, Brown Books for Young Readers», з вами дуже приємно працювати!

Дякую Емме Метьюсон і всім у Hot Key Books за те, що ви з самого початку поставилися до цієї серії з великим ентузіазмом.

Дякую Ровіні Цай за те, що вона погодилася взятися за роботу над книгою і постійно просила мене додати в історію ще трохи епатажних витівок Кардану.

Дякую всім, хто вичитував цю книгу. Дякую Келлі Лінк за прочитання сімдесяти тисяч чорнових версій, Кассандрі Клер, Джошуа Льюїсу та Стіву Берману за неймовірно швидку організацію робочої групи, Сарі Піс Бреннан за те, що допомогла мені зрозуміти, які кроки зробити в першу чергу, а потім зробила це знову, коли я пішла в зовсім новому напрямку, і Лі Бардуго за те, що прийшла і нагадала мені, що таке сюжет і що я можу зробити, щоб вибудувати його як належить.

І дякую Джесіці Купер за те, що вона пояснила мені, чого хочуть люди.

І, як завжди, дякую Тео та Себастьяну за те, що вони одночасно надихали і відволікали мене від роботи.

